

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

25 Νοεμβρίου 1933

*Έτος Α'—*Αριθ. φύλλου 17

Τιμή τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ

Γραφεία : Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού Δρχ. 75

*Εξωτερικού Σελίνια — 5

*Αμερικής Δολλάριον 1

Αιγύπτου Γ. Δ. 25

ΤΟ «ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Εἰς τὸ θέατρον Ἀργυροπούλου ἄρχισεν ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὰς παραστάσεις τοῦ τῷ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ», ποῦ ἀπὸ τὸν περυσινὸν χρόνον εἶχεν ἀφίσει τόσον ὠραῖες ἀναμνήσεις ὅχι μόνον μεταξὺ τοῦ μικροκόσμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἀκόμη, ὅσοι εἶδαν τὴν «Κοκκινოსκουφίτσα» ἢ τὴν «Μικρὴ Πριγκίπισσα», ἢ τὰ τόσα ἄλλα μικρὰ ἀριστουργηματάκια ποῦ ἔπαιξαν οἱ λιλιπούτιοι ἡθοποιοὶ τοῦ, ὑπὸ τὴν τόσον ἀριστοτεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ.

Πραγματικὴ ἐμφυχώτρια τοῦ παιδικοῦ θεάτρου ἡ κ. Μεταξᾶ! Κατώρθωσε νὰ υποβάλλῃ σὲ μιὰ παραδειγματικὴ πειθαρχία ὅλον αὐτὸν τὸν μικρόκοσμον, νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ θεάτρου καὶ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν ἰδέαν τῆς τέχνης.

Σήμερα τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» ἀποτελεῖ ἓνα ἄρτιο καὶ συγκεροτημένον σύνολο, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ συγκριθῇ, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ ὑστερήσῃ, μὲ ὅποιονδήποτε ἀπὸ τὰ λειτουργοῦντα σὲ ἄλλας εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις.

Ἐφέτος μάλιστα ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἄρχισε νὰ ολοκληρώνεται μὲ τὴν δημιουργίαν μερικῶν τμημάτων ποῦ θὰ διευκολύνουν καὶ θὰ συντελέσουν στὴν ἀρτιωτέρα κατάρτισιν τῶν μικρῶν καλλιτεχνῶν.

Ἔτσι, γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἐφετεινὸν χρόνον θ' ἀρχίσῃ λειτουργοῦν τὸ τμήμα τῆς Παιδικῆς Χορωδίας, παράλληλα πρὸς τὸ τμήμα τῆς παιδικῆς ὀρχήστρας, ποῦ διευθύνεται ἤδη ἀπὸ τὸν κ. Μάριον Βάρβογλην.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ νέου τμήματος ἀνετέθη εἰς τὴν κ. Καλλέργαν Γώγαν, ποῦ ἔχει παρακολουθήσει εἰδικῶς εἰς τὸ Βερολίνον κάθε τι ποῦ ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν κατάρτισιν τῶν παιδικῶν χορωδιῶν.

Ἡ χορωδία ὅπως καὶ τὸ ὄνομά της τὸ φανερώνει θὰ καταρτισθῇ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ κοριτσάκια, τὰ ὅποια ἐκτὸς ἀπὸ ἑλληνικὰ τραγούδια, θὰ διδαχθοῦν ἐπίσης μικρὰ ὠραιότατα τραγούδια τοῦ Σοῦμπερτ, τοῦ Χάινδν, τοῦ Μότσαρτ κλπ, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ θ' ἀκουσθοῦν στὴν Ἀθήνα.

Πλαῖι στὸ τμήμα τῆς Παιδικῆς Χορω-

δίας θὰ καταρτισθοῦν ἐπίσης καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα τμήματα, ὥστε, σὲ λίγο, τίποτε δὲν θὰ λείπη ἀπὸ τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς μεγάλης καλλιτεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀποστολῆς του.

Ἡ ἐπιτυχία ἄλλως τε τοῦ πρώτου ἔργου, μὲ τὸ ὁποῖον ἄρχισε τὰς ἐφετερινὰς παραστάσεις του τὸ παιδικὸν θέατρον εἶνε ἀρκετὴ ἐγγύησις γι' αὐτὸ.

Ἡ «Πεντάμορφη μὲ τοὺς ἑπτὰ νάνους», ἓνα ἔργο γραμμένον γιὰ παιδικὸ θέατρο ἀπὸ τὴν κ. Ἀντιγόνην Μεταξᾶ, δὲν ἐσημείωσε, πράγματι, μόνον μιὰ λαμπρὰ ἐπιτυχία, ἀπὸ ἀπόψεως σκηνοθεσίας καὶ ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἔδειξεν ἀκόμη καὶ ὄλην τὴν δυναμικότητα τοῦ μικροῦ καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος, γιὰ τὸ ὁποῖον ἀξίζει κάθε ἔπαινος.

Οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου εἶναι ὅλοι μικρὰ παιδάκια. Φθάνουν καὶ δὲν φθάνουν τὰ δέκα χρόνια. Νὰ τὰ ὀνόματά τους: Μαρία-Λήδα Κροντηρᾶ, Βέτα Σακελλαροπούλου, Ἐλένη Γκαλιστινοῦ, Μαρία Βαρβάτη, Πίτσα Καραβερτζανῆ, Ἐλένη Καρακώστα, Λούλη Καραμάνου, Ἐλένη Κιόρτση, Δ. Χριστοδουλοπούλου, Ἐλλη Εὐγενίδου, Σοφία Δαμάσκου, Μίτσα καὶ Σοφία Γεωργαντᾶ καὶ οἱ μικροὶ Ν. Νίκολιτς, καὶ Ἄν. Λαδόπουλος.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδάκια ἔπαιζαν μὲ τόσο κέφι καὶ μὲ τόση διάθεσι, πὺ δὺσκολα θὰ τὴν ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἡλικία τους. Καὶ εἶχε τόση φυσικότητα τὸ παίξιμό τους καὶ τόση ἀφέλεια πὺ θὰ τὰ ἐνόμιζε κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδάκια σὰν γεννημένους ἠθοποιούς.

Ὅλα τὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, θὰ ἔπρεπε νὰ προσέξουν μὲ ἰδιαίτην ἀγάπη τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ». Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν ἓνα τάλεντο, πὺ ἴσως δὲν τὸ νοιώθουν ἀκόμη καὶ πὺ θὰ τοὺς δοθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρό-

πο, ἢ εὐκαιρία νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν καὶ ἢ δυνατότης νὰ τὸ ἐκδηλώσουν.

Ἄλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσέξουν τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ». Πρέπει νὰ τὸ προσέξουν ἀκόμη γιὰτὶ εἶνε μιὰ καλὴ προσπάθεια πὺ γίνεται στὸν τόπο μας καὶ πὺ εἶνε τέλος ἢ καλύτερη ψυχαγωγία γιὰ τὰ παιδιά, ἐκτὸς βέβαια τοῦ ὅτι τὰ μορφώνει καὶ τοὺς ἀναπτύσσει καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα.

Ἀνέκδοτα

Ὁ ἀριθμὸς 13 καὶ ὁ Μασενὲ

Ὁ διάσημος συνθέτης Μασενὲ ἦταν πολὺ προληπτικὸς καὶ φοβόταν πάντα τὸν ἀριθμὸ 13, οὔτε τὸν ἐπρόφερε ποτέ, οὔτε τὸν ἔγραφε καὶ δὲν ἐπῆγαινε ποτὲ σὲ σπίτι πὺ εἶχε αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ. Τὰ χειρόγραφα του τὰ ἀριθμοῦσε ἔτσι: 12, 12α, 14 καὶ ἤξευραν πὺ τὸ 12α ἐσημειοῦσε 13.

Καθὼς φαίνεται εἶχε κάποια προαίσθησι καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν.

Ἐπέθανε τὸ 13 Αὐγούστου τοῦ 1912. Προσθέτοντας τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ἔτους βρίσκειτε πάλι τὸν ἀριθμὸ 13.

Ἡ μύγα στὰ διάφορα ἔθνη

Ἐνας ἐπιστήμων κατέγινε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ζήτημα. Νὰ ἰδῇ τί κάνουν διάφοροι ἄνθρωποι ἂν βροῦν λ.χ. μιὰ μύγα στὸν καφέ τους.

Λοιπὸν οἱ μελέτες του ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπέδειξαν τὰ ἐξῆς:

Ὁ Ἴσπανὸς πληρώνει καὶ φεύγει. Ὁ Γάλλος βγάζει τὴ μύγα τὴν πετᾶ καὶ ὕστερα βρίζει τὸ γκαρσόνι. Ὁ Ἄγγλος ἀπλοῦστατα ἀφήνει τὸν καφέ του ἄθικτον καὶ ζητεῖ ἓναν ἄλλο καφέ. Ὁ Γερμανὸς βγάζει τὴν μύγα καὶ πίνει τὸν καφέ του. Ὁ Ρῶσος πίνει καὶ τὸν καφέ καὶ τὴν μύγα. Ὁσο γιὰ τὸν Κινέζο μασάει καλὰ τὴν μύγα καὶ πίνει τὸν καφέ γιὰ χωνευτικὸ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ὁ Ζᾶν Λεονάρ ἦταν πιλότος στὴν Ἀεροσπρέσσο πὺ ἔκανε τὴ γραμμὴ Βρυξελλῶν-Παρισίων: Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θαρραλέους ἀεροπόρους καὶ ἐθαυμάζετο ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν ψυχραιμία του,

— Αὐτὰ τὰ ταξειδάκια εἶναι παιγνίδια, ἔλεγε, ὅταν περάση κανεὶς ἀπὸ ἓνα πόλεμο ὅπως πέρασα ἐγὼ καὶ ἰδῇ τὸν χάρο μὲ τὰ μάτια του...

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ ἐντούτοις, ὁ τολμηρὸς αὐτὸς πὺ εἶχε ἀψηφίσῃ τις σφαῖρες τῶν Γερμανῶν, φαινόταν ἀνήσυχος. Τοῦ εἶχε συμβῆ νὰ μεταφέρῃ μὲ τὸ μονοπλάνο του ὑπουργούς, πρέσβεις, ἀκόμη καὶ ἓναν ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ ἐπιβάτες σὰν αὐτοὺς πὺ τοῦ ἐπρότειναν σήμερα δὲν εἶχε μεταφέρει ποτέ. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, τοῦ ἐζητοῦσαν νὰ μεταφέρῃ στὸ Παρίσι δύο πάνθηρας.

Τὰ θηρία αὐτὰ ἀνήκαν στὸν θηριοδαστῆ Μαρσέλ πὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει στὴν Μπορνέα. Ἦσαν δύο ὠραιότατα ζῶα μὲ στιλπνὸ τρίχωμα πὺ ἔλαμπε σὰν ἀσήμι καὶ κινήσεις κομφῆς καὶ εὐλύγιστες ὅπως ὅλα τὰ αἰλουροειδῆ.

Ὁ μηχανικὸς ἐτοποθέτησε τὸ κλουβὶ μὲ τὰ θηρία ὅσο μπορούσε καλλίτερα καὶ τὴν ὠρισμένη ὥρα τὸ μονοπλάνο ἀπεγειώθη.

Ὁ Ζᾶν δὲν φαινόταν πολὺ εὐχαριστήμενος. Ὁ καιρὸς τὸν ἐνοχλοῦσε γιὰτὶ ἦταν βαρὺς καὶ ἢ ὀμίχλη τὸν ἀνάγκασε νὰ πετᾶ πολὺ χαμηλὰ καὶ ἐπομένως νὰ πιγαίνει σιγά, πράγμα πὺ δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου.

— Δὲν μοῦ ξανάτυχε τέτοιος καιρὸς, ἔλεγε. Νομίζει κανεὶς πὺ πετᾶ μέσα σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ μπαμπάκι. Μόλις κάνομε 110 μίλια τὴν ὥρα. Κι' ὅσο σκέ-

πτομαι πὺς θὰ μᾶς περιμένουν στὸ Μπουρζὲ φωτογράφοι, δημοσιογράφοι... Θὰ βαρεθοῦν νὰ περιμένουν...

— Ὑπομονή, ἔλεγε, ὁ μηχανικὸς, φιλοσοφικώτατα, δὲν φταίμε μεις ἂν κάνει τέτοιο καιρὸ. Βέβαια ἂν μπορούσαμε νὰ παραγγέλναμε τὸν καιρὸ πὺ θέλαμε θάταν πιὸ καλὰ. Ἐξαφνα μιὰ ἀστραπὴ αὐλάκωσε τὸν ὀρίζοντα.

— Τώρα εἴμαστε καλὰ, εἶπεν ὁ πιλότος καὶ πρὶν τελειώσει τὴ φράσι του ἢ θύελλα ἐξέσπασε. Ἀστραπές, βροντές, κεραυνοὶ, βροχὴ ραγδαία. Τὸ μονοπλάνο ἄρχισε νὰ εἶναι ἔρμαιον τῆς καταιγίδος, ἀλλὰ ὁ Ζᾶν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς πιλότους πὺ τὰ ἔχανε εὐκολα. Ἐδῶ καὶ λίγα δευτερόλεπτα ὅμως τοῦ φαινόταν πὺς τὸ ἀεροπλάνο ἔγερνε καὶ ἐφώναζε τὸν μηχανικὸ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί συνέβαινε,

— Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε αὐτὸς.

— Κι' ὅμως κάτι συμβαίνει, ἐπέμεινε ὁ Ζᾶν, βλέπετε ὅτι γέρομε...

Ἀποφασισμένος νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε ὁ τολμηρὸς μηχανικὸς, ἐβγήκε ἀπὸ τὴ θέσι του ἐκρεμάσθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μονοπλάνο κι' ἄρχισε νὰ κυτάξῃ τὰ φτερὰ ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκε κάτι ζεστὸ κοντὰ του., Γυρίζει, τί νὰ ἰδῇ. Ἡ μία πάνθηρ εἶχε κατορθώσει νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ καὶ βρισκόταν σαρφαλωμένη σ' ἓνα φτερό, γι' αὐτὸ ἔγερνε τὸ μονοπλάνο. Μόλις εἶδε τὸν μηχανικὸ ὄρμησε ἀπάνω του ἀλλ' αὐτὸς μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι βρέθηκε πάλι στὴ θέσι του τὴ στιγμὴ πὺ ὁ πιλότος ἐρωτοῦσε:

— Λοιπὸν, ἀναάλυψες τίποτα;

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἔδωσε ἀπάντησι ἀλλὰ σκεπτόταν μόνον μὲ ποῖον τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ τὸ θηρίο νὰ φθάσῃ στὸ μέρος

πού καθόταν ὁ σύντροφός του, ὁ Ζάν ἐξ ἄλλου ἀφοῦ δὲν εἶχε λάβῃ ἀπάντησι ἐγγύρισέ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε, ἀλλὰ μὲ τὴν ὁμίχλη δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία σκιά. Ἡ σκιά αὐτὴ ἦταν ὁ μηχανικός πού ἀγωνιζόταν ν' ἀπομακρύνῃ τὸ θηρίο.

Μ' ἓνα γαλλικὸ κλειδί πού βρέθηκε μπροστά του τοῦ ἐκατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τὸ κτύπημα δὲν ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸ, ὥστε νὰ ζαλίση τὸ θηρίο καὶ αὐτὸ ὤρμησε πιδ ἀγριεμένο. Δυὸ ἀκόμη φορὲς σήκωσε τὸ γαλλικὸ κλειδί ὁ μηχανικός καὶ τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ μὲ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου ἐνῶ συγχρόνως ὁ πιλότος πού εἶχε καταλάβῃ πιδ τί συνέβαινε ἐφώνηξε στὸν μηχανικὸ του:

—Κρατήσου καλά, Πῶλ, θὰ κάνω μιὰ τούμπα γιὰ νὰ πετάξω τὸ θηρίο!

Τὸ μονοπλάνο ἔκαμε τὴν τούμπα του ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπιβάτη του. Ἡ πάνθηρ εἶχε κατορθώσῃ νὰ κρατηθῇ μὲ τὰ νύχια της πάνω στὸ τελάρο καὶ ὤρμησε μὲ νέα δύναμι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μηχανικοῦ, ἀλλὰ ὦ! τοῦ θαύματος, καθὼς ἐδεχόταν νέο κτύπημα στὸ κεφάλι ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ ἔπεσε στὸ κενόν. Οἱ δύο σύντροφοι ἀνέπνευσαν, ὅταν πρὶν προφθάσουν νὰ συνέλθουν ἐντελῶς αἰσθάνονται δεῦτερο κλονισμό τοῦ μονοπλάνου τους πού τοὺς εἰδοποιεῖ ὅτι νέος κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ἦταν ἡ δευτέρα πάνθηρ πού ὤρμουσε μ' ἓνα φοβερὸ μούγκρισμα.

—Τὸ πιστόλι σου! ἐφώνηξε ὁ Ζάν.

—Δὲν ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Πῶλ.

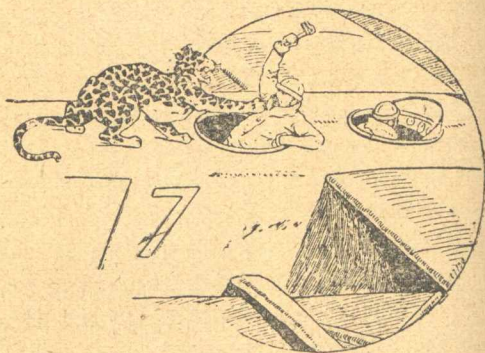
—Ἐνα μαχαίρι, κάτι...

—Δὲν ἔχω τίποτα.

Ὁ μηχανικός ἔσφιξε τὶς γροθιές του, ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ τὸν σύντροφό του κι' ἐβλεπε ἀτάραχος

τὸ θάνατο νὰ πλησιάζῃ. Μὲ τὸ τελευταῖο κτύπημα τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ γαλλικὸ κλειδί. Ἔτσι δὲν εἶχε πιδ τίποτε γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του κι' ἐπερίμενε καρτερικά.

Ἐξαφνα τὴν ὥρα πού ἐνόμιζε πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσῃ κι' ἐβλεπε τὸ θηρίο νὰ κυττάζῃ μὲ ἄγριο βλέμμα ἔτοιμο νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ τὸν ξεσχίσῃ ὁ σύντροφός του κατορθώνει καὶ βρίσκει μέσα στὰ ἐρ-

γαλεῖα του ἓνα πύραυλο καὶ τὸν δίδει ἀναμένον. Ὁ Πῶλ τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν βάζει μπρὸς στὴ μύτη τοῦ θηρίου πού κατατρομαγμένο ἀπὸ τὴ λάμψι ὀπισθοχωρεῖ, στραβοπατάει καὶ πέφτει κι' αὐτὸ εἰς τὸ κενόν.

Εἶχαν σωθῆ...

Τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζὲ δὲν ἦταν πιδ μακρὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὰς προγνώσεις τοῦ Ζάν κόσμος πολὺς τοὺς ἐπερίμενε.

—Τὶ μούτρα θὰ κάνουν, εἶπεν ὁ Ζάν, ὅταν μάθουν πὼς τὰ θηρία πέταξαν... Καὶ ὁ φιλόσοφος Πῶλ ἐπρόσθεσε:

—Δὲν εἶναι καὶ πράγματα πού συμβαίνουν κάθε μέρα αὐτά.

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ἀφοῦ χόρτασε πιδ νὰ καμαρώνῃ τὸ θαλασσοκράτορα Ποσειδῶνα, ὁ Φάνης ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ὅλη τὴν ἀπέραντη κεῖνη αἰθουσα... Ἐδῶ τάχασε. Ποῦ νὰ πρωτοπάῃ; Σὲ τρεῖς μακρὲς σειρές, ἀγάλματα μικρὰ μεγάλα, ἄλλα ὀλόκληρα, ἄλλα κεφάλια μόνο, κι' ἄλλα ἀκεφαλοὶ κορμί—λὲς τ' ἀπομεινάρια μιᾶς μάχης καταστρεπτικῆς—τὸν προσκαλοῦσαν. Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὸ Φάνη τρώμαξα κι' ἐγώ... Ἄν τὸν πιάσῃ τώρα ἡ περιέργεια νὰ θέλῃ νὰ ἐξετάσῃ ἓνα ἓνα μὲ τὶς λεπτομέρειές τους, χαθῆκαμε!... Τί νὰ πρωτοδῆς ἐδῶ μέσα; Γι' αὐτὸ, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν ὠδήγησα σ' ἓνα ἀδριάντα ἀθλητοῦ, πού ξεχώριζε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους γιὰ τὸ συμμετρικὸ κορμί του.

—Φάνη, στὸν ὥραϊο μας αὐτὸ περίπατο μὲς τὸ μουσεῖο, σοῦ μίλησα ὡς τώρα γιὰ πολλοὺς μεγάλους καλλιτέχνες, τὸ Φειδία, τὸ Σκόπα, τὸν Πραξιτέλη καὶ ἄλλους... Τώρα θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάποιον ἄλλο μεγάλο καλλιτέχνη... κύτταξε τοῦτο τὸ ἔργο... εἶνε ἀντίγραφο ἑνὸς ἀδριάντος τοῦ Πολυκλείτου... τῶχεις ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα;

—Ναί, θείτσα... σιάσου νὰ θυμηθῶ. Νομίζω πὼς ἔκαμε τὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τῆς Ἥρας στὸ Ἄργος κι' ἦταν σύγχρονος τοῦ Φειδία.

—Πολὺ ὥραϊα... λίγα χρόνια νωότερος... εἶνε σπουδαῖος καλλιτέχνης... ἔκαμε ὄλο χάλκινα... ἔργα ὀνομαστά στὴν ἀρχαιότητα.

—Μὰ τοῦτο δῶ εἶνε πέτρινο...

—Εἶπα μὲ πὼς εἶνε ἀντίγραφο... τί παριστάνει;

—Ἐνα νέο ρωμαλέο μὲ ἀθλητικὸ σῶμα. Ἴσως μὰ εἶνε ἀθλητῆς... κάτι κρατεῖ στὸ χεῖρ.

—Ἐνα δόρυ... ναί εἶνε ἀθλητῆς... Λέγεται «Ὁ δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου»... Μὰ ἄκουσε τὴ σημασία του... Ὁ Πολυκλείτος πρῶτος ἀπ' ὁ-

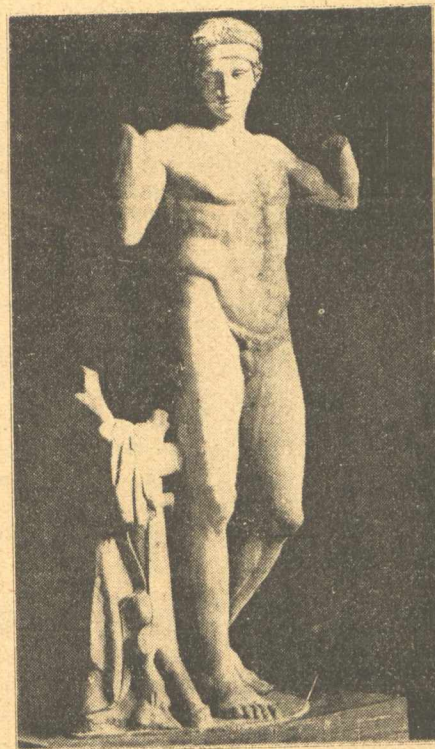
λους τοὺς καλλιτέχνες σκέφθηκε πὼς ἡ ὁμορφιά στὸ ἀνθρώπινο κορμί βρίσκεται στὶς κανονικὲς ἀναλογίες τοῦ κάθε μέλους. Ὑποστήριξε δηλαδή τὴν περιφρημὴ συμμετρία, πού οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν θέσει ὡς τὴν κυριώτερη σφραγίδα τοῦ κάλλους. Ἐργασιὲς μάλιστα κι' ἓνα βιβλίο, γεμάτο ὁδηγίες γιὰ τοὺς καλλιτέχνες, πού λεγόταν «Κανὼν»... τὸ πρῶτο ἄγαλμα πού ἔκαμε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ βιβλίου του μὲ ἀρμονικὲς πιδ μετρημένους ἀναλογίαις εἶνε ὁ Δορυφόρος... γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ ὀνομάσθηκε «Κανὼν» σάν τὸ βιβλίο κι' οἱ ἀρχαῖοι τὸ θαύμαζαν πολὺ κι' οἱ γλύπτες τὸ εἶχαν γιὰ πρότυπό τους... Ὁ Πολυκλείτος ἔδωσε πρῶτος σ' ἀγάλματά του τὴν ψευδοβασιλικὴ αὐτὴ στάσι... δηλ. στηρίζονται στὸ δεξιὸ πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸ πίσω ἄνετο πατεῖ μόνο στὰ δάκτυλα... Δὲς καὶ

δῶ ἓνα ἄλλο ἀντίγραφο τοῦ Πολυκλείτου... εἶνε ὁ Διαδούμενος... δηλ. ἓνας νέος πού δένει στὸ κεφάλι του μιὰ ταινία, ἴσως νικητῆς κι' αὐτὸς στοὺς ἀγῶνες.

—Μὰ θείτσα, τὰ πρόσωπα δὲν ἔχουν πολλὴ ἔκφρασι... Ὁραῖα κορμιά, δὲ σοῦ λέω... Μὰ πού ἡ μεγαλοπρεπὴς ἔκφρασις τῶν ἔργων τοῦ Φειδία, τὸ πάθος τοῦ Σκόπα, κι' ἡ γλυκεῖα μελαγχολία τοῦ Πραξιτέλη.

—Εἶσα πολὺ ἀπαιτητικὸς, Φάνη... Κάθε καλλιτέχνης ἔχει τὶς χάρες του. Ὁ Πολυκλείτος, Πελοποννήσιος καθὼς εἶνε, ἰδανικὸ του ἔχει νὰ ἐκφράσῃ τὴν σοματικὴ ἀνδρεία καὶ τὴν συμμετρία τοῦ κάλλους. Εἶνε ἀρκετὸ.

—Θείτσα, δὲς ἐδῶ στὴ μέση ἓνα περίεργο σύμπλεγμα... Ἡ Ἀφροδίτη θάναι αὐτὴ μὲ τὸν Ἐρωτα τὸ μικρὸ γυῖο της σκαρφωλῶμένο στὸν ὄμο της... καὶ ποῖς εἶνε ὁ γέρος πού τῆς κρατεῖ τὸ χεῖρ; Μπα! κι' αὐτὴ θυμῶναι καὶ βγάζει τὸ σάνδαλό της νὰ τὴν κτυπήσῃ... Τὶ γούστο πού ἔχει, θείτσα, αὐτὸ τὸ ἔρ-

Ὁ Διαδούμενος τοῦ Πολυκλείτου

γο 1... Κι' ὁ μικρὸς ἔρωτας γελᾷ καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα... θάνατο ὁ Πᾶν, ὁ τραγοπόδης θεὸς τοῦ δάσους...

-- Ὁραῖα τὰ ξήγησε; Φάνη μου... ἐγὼ δὲν ἔχω λέξι νὰ προσθέσω... Ἡ πεντάμορφη Ἄφροδίτη μὲ τὸ γυῖο τῆς βγήκαν περίπατο στὸ δάσος... ὁ καυμένος ὁ ἀσχημοσύνης ὁ θεὸς Πᾶν γοητεύτηκε ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν τῆς καὶ τῆς πήρε τὸ χέρι. Μὰ ἡ θεὰ τῆς ὡμορφίας συχαίνεται τὴν ἀσχήμια... Κι' ὁ μικρὸς ἔρωτας τὸν κοροϊδεύει κατὰμουτρα... Εἶνε ἔργο Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ὄχι σπουδαίας τέχνης. Τὸ θέμα μόνον εἶνε περιεργό.

— Θείτσα, νὰ καὶ μιὰ κοπέλλα πού κοιμάται... νὰ κι' ἕνας μαχητῆς μὲ ὄρατο σῶμα... νὰ κι' ἕνας καβαλλάρης, νά...

— Δὲ πᾶ βροχὴ; τελειωμό, Φάνη, τὰ σπουδαιότερα τᾶδαμν... Πᾶμε τώρα στὴ διπλανὴ αἴθουσα...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Γιὰ τὰ σύνορα

Ἐπὶ πρὸς ἄλλοις στὸ θέατρον «Παπαϊωάννου» ὅπου οἱ Ἕπαιρῶται εἶχαν συγκεντρωθῆ διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὰς καταπιέσεις τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἕπαιρου ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν Κυβέρνησιν. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πάλιν παρεκκλήθησαν μιὰ ὅμοια διαμαρτυρία τῶν Δωδεκανησίων καὶ ἄλλη μιὰ τῶν Κυπρίων.

Τὰ ὑπόδοξα μ' ἄλλους λόγους τμήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ βρισκονται τῶρα τελευταία πάλιν σὲ ἀναβρασμό.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρέσει σὲ κάποιον φίλο μου, ὁ ὁποῖος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐνωθοῦν σὰ μιὰ οἰκογένεια καὶ νὰ μὴν ἔχουν σύνορα μεταξὺ τῶν.

— Ἔτσι μοῦ εἶπε θὰ παύσουν οἱ πόλεμοι ὅταν παύσωμε νὰ ἔχωμε ἔθνικα σύνορα!

Αὐτὸ εἶναι τὸ προχειρότερον ἐπιχείρημα πού ἔχουν ὅλοι οἱ «διεθνισταί». Ἔτσι λέγονται ὅσοι ἔχουν τὴν ἰδέαν τοῦ φίλου μου.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν στέκει διόλου στὰ πόδια του.

Διότι δὲν εἶναι τὰ ἔθνικα σύνορα πού προκαλοῦν τοὺς πολέμους. Ἄλλα εἶναι κάποια ἄλλα ἐλαττήρια, τὰ ὅποια θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ ὅταν καταργηθοῦν τὰ ἔθνικα σύνορα. Τὰ ἐλαττήρια αὐτὰ εἶναι ἡ ἀπληστία, ὁ φθόνος ἡ μεγαλομανία καὶ διάφορα ἄλλα πάθη πού συγκλονίζουν τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν.

Μήπως ἅμα καταργηθοῦν τὰ σύνορα, ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ γίνουν μὲ μιὰς ἐνάρετοι καὶ θὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα; Ὅχι βέβαια. Τὰ ἔθνικα ὅμως σύνορα χωρὶς νὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ αἰτία τῶν πολέμων, εἶναι ἐξ ἀντιθέτου ἀποτελέσματα μιᾶς νοικοκυρωσύνης πού πρέπει νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμον τὸ πολιτισμένο.

Πὼς μποροῦμε νὰ γίνωμε ὅλοι μαζί οἱ ἄνθρωποι ἕνα σπιτικό; Ἐδῶ βλέπετε χωρίζομαστε εἰς οἰκογένειαν, ἡ ὁποία πάλι χωρίζεται σὲ δύο καὶ

σὲ τρεῖς ἄλλες, διότι δὲν εἶναι δυνατόν πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ διάφορα γούστα, διάφορες ἰδέες, διάφορη νοοτροπία καὶ ψυχροσύνη νὰ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Θὰ γίνονται μαλλιά κουβάρια κάθε μέρα.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς λαοὺς. Τὸ κάθε ἔθνος ἔχει δική του γλώσσα, δικὰ του ἥθη καὶ ἔθιμα, δικὰ του ἰδιαιτέρως ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ γνωρίσματα.

Πὼς εἶναι δυνατόν λοιπὸν ὅλο αὐτὰ τὰ διαφορετικὰ πράγματα νὰ τὰ ἀνακατόσωμε σάν ρουσικὴ σαλάτα καὶ νὰ τὴν σεβρίζουμε νὰ τὴν φάγῃ ὁ φίλος μου διεθνιστῆς!!

Ἐχουν λοιπὸν δίκην οἱ ὑπόδοχοι Ἕλληνες νὰ ζητοῦν τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσωμε τὸν ἑαυτὸν τῶν ὅπως αὐτοὶ θέλουν καὶ νὰ μὴν ὑποχρεωνοῦνται νὰ τρώγουν μακαρόνια Ἰταλικὰ ὅτε Ἀρβανίτικη μομπότα ἀφοῦ αὐτοὶ θέλουν νὰ τρώγουν ἑλληνικὴ φασουλάδα.

Ἐπὶ τοῦτον μερικὸ νόμο φυσικοὶ πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ. Ἐνας τέτοιος φυσικὸς νόμος εἶναι καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὅποιος στραγγαλίζει τὴν ἐλευθερίαν ἑνὸς συνανθρώπου του εἶναι ἀνάθεμα νὰ λέγεται ἄνθρωπος. Εἶναι ἀπλοῦστατα ἕνα κτήνος μὲ ἐνστικτὰ ζωώδη τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι βέβαια ὁ διεθνισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ ἐξανθρωπίσῃ.

Ἐκεῖνο πού χρειάζεται εἶναι νὰ κατορθώσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ νὰ ἀποκτήσουν ἐθνεγενικὰ αἰσθήματα ἀλληλεγγύης καὶ σεβασμοῦ. Τότε μόνον θὰ λείψουν οἱ πόλεμοι. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σαπυνοφόρα γεμάτα ἀέρα φρέσκο ὁ ὁποῖος γεμίζει καὶ τὰ κεφάλια μερικῶν ἀνθρώπων σάν τὸν φίλο μου, ὁ ὁποῖος γὰ νὰ φαίνεται νέος πιπιλίζει διαρκῶς τὴν καρὰ μέλλα τῆς καταργήσεως τῶν συνόρων. Εἶναι σάν νὰ σοῦ λῆ πὼς πρέπει νὰ γκρεμίσουμε ὅλους τοὺς τοίχους πού χωρίζουν τὰ σπίτια μιᾶς συνουσίας καὶ νὰ βάλομε τις οἰκογένειες ὅλες νὰ κηθίσουν μαζί κάτω ἀπὸ μιὰ στέγη. Σωστὸ Δρομοκαίτειο δη ἀδῆ!

Ο ΦΙΓΚΑΡΩ

Γιὰ νὰ Τεζᾶτε

Εἰς τὸ δικαστήριον

— Κατηγοροῦμενε, ἀναγνωρίζεις ὅτι διέπραξες τὴν κλοπὴν γιὰ τὴν ὁποία κατηγορεῖσαι. Ποῖος σὲ ὤθησε σ' αὐτό;

— Ἡ πείνα, κύριε πρόεδρε.

× × ×

Ἐνας ἀνομεμακροσμένους συγγενῆς

— Ἐνας κύριος συναντᾷ ἕνα φίλο του ὁ ὁποῖος φορεῖ πένθος.

— Τί συμβαίνει ἔρωτᾷ, ἔχασες κανένα συγγενῆ σου, μακρυνό, κοντινό;

— Ὡ πολὺ μακρυνό, ἦταν στὴν Ἀμερικὴ.

Τὸ ἀρώτο ἀνδραλιοχοῦμένο

Ὅλοι σας ξεύρετε βέβαια πὼς ὑπῆρχε ἐποχὴ πού δὲν ὑπῆρχαν ἀεροπλάνα, τὰ μεγάλα αὐτὰ πουλιὰ πού σχίζουν τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶχαν πολλοὶ σκεφθῆ ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν νὰ γίνονται ἐναέρια ταξείδια καὶ ἐσκεπτοντο νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Μεταξὺ τῶν πρώτων πού ἐσκεπθήσαν ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Μογκολφιέ, πού ἔγιναν ἐνδοσοὶ καθὼς ἔεραμε.

Εἶχαν ἐπιχειρήσει πολλές δοκιμὲς, μὰ χωρὶς ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα κι' ἔψαχναν πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν κάτι ποῖο θετικό.

Ἐντελῶς τυχαίως βρῆκαν μιὰ μέρα τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου.

Ἐνα πρωτὸ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἦταν ἀκουμπισμένος στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις ὅταν βλέπει ἔξαφνα τὴν σύζυγό του πού μαζί μὲ τὴν ὑπηρετρία κατεγίνοντο μὲ τὴν μπουγάδα. Εἶχαν στιβάξει τὰ ρούχα ὅπως συνήθως μέσα στὸ κοζάνι καὶ τῶρα ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὰ σκεπάσουν μὲ ἕνα κουρέλι πού ἔτυχε νὰ εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνα παλῆ μισοφόρε, τοῦ ὁποῖου εἶχαν σφίξει τὸ κορδόνι στὴ μέση καὶ τοῦ εἶχαν δώσει ἔτσι ἕνα σχῆμα καμπάνας.

Ἡ μπουγάδα ἦταν ἕνα ἀρκετὰ πολὺπλοκο πρᾶγμα ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἐθεωρεῖτο πολὺ εὐτυχῆς ἡ νοικοκυρὰ πού τὴν ἐπετύγχανε, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κα Μογκολφιέ ἦταν ἐνθουσιασμένη καὶ παρακολυθοῦσε τὸ καζάνι πού σιγόβραζε.

Ὁ σύζυγος παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὴν οἰκογενειακὴ σκηνὴν μὰ χωρὶς νὰ ξεχνᾷ κι' ἐκεῖνο πού τὸν ἀπασχολοῦσε. Ὅταν ἔξαφνα βλέπει κάτι πολὺ περιεργό :

Ὁ ἀτμός ἄρχισε νὰ φουσκῶνῃ τὸ μισοφόρε κι' ἔξαφνα τὸ βλέπει νὰ σηκώνεται καὶ νὰ φθάνῃ ὡς τὸ μπαλκόνι του ὅπου καὶ ἐσκόλασε. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε ἀμέσως νὰ μπῆ σὲ μεγάλες σκέψεις, ἐσκέψθη τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν ἀδελφό του κι' ἐπροσπάθησαν νὰ φουσκώσουν ἕνα μεγάλο μπαλόνι μὲ διάφορα ἀέρια θερμὰ γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἐλαφρότερο

ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἔτσι ἔγινε τὸ πρῶτο ἀερόστατο πού ἀφέθηκε στὸν ἀέρα τὸ 1783.

Ἦσαν τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀεροπλοίας καὶ ὀφείλονται στὸ παλῆ μισοφόρε τῆς κυρίας Μογκολφιέ.

Ἡλεκτρικὸ στέρνωμα Λανού

Ὅταν ἔχομε θερίση καὶ βρέξει δὲν μποροῦμε νὰ στεγνώσωμε τὸν σανὸ καὶ ἂν τὸν βάλομε φρέσκον στὶς ἀποθήκες μουχλιάζει καὶ δὲν τὸν τρώνε πλέον τὰ ζῶα. Τί γίνεται λοιπὸν;

Στὴν Ἑλβετία ἔγιναν ἡ πρῶτες δοκιμὲς τοῦ τεχνητοῦ στεγνώματος τοῦ σανοῦ.

Τὸν τοποθετοῦν σὲ εἰδικὲς ἀποθήκες ὅπου τὸν στεγνώνουν μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἀὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις εἶναι σπουδαία γιὰ τὴν ἔτσι δὲν φέρνουν πιά καταστροφὲς ἢ βροχὲς σὲ μιὰ συγκομιδὴ.

Φυσικὰ περιττὸ νὸ ποῦμε ὅτι ἡ ἀποξηρανσις στὸν ἥλιο τοῦ Θεοῦ εἶναι χίλιες φορές προτιμότερη, ἀλλὰ μιλοῦμε γιὰ τις μέρες πού δὲν ἔχομε ἥλιο.

Ἡ φθορὰ τοῦ σιδήρου

Θὰ σᾶς κάνει ἐντύπωσι τὸ πόσο συχνὰ βλέπετε νὰ ἀλλάζουν τις γραμμὲς τῶν τραμ ἢ τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλὰ δὲν εἶναι φυσικὸ ὅσο στερεὸ κι' ἂν εἶναι ἕνα σίδερο νὰ φθείρεται ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος.

Εἶναι ὅμως παρατηρη ἕνο ὅτι ἡ φθορὰ εἶναι μεγαλειτέρα μέσα εἰς τὰ τουνέλα καὶ τοῦτο διότι συνήθως μέσα ἐκεῖ εἶναι μεγάλη ὑγρασία καὶ ἡ ὑγρασία σκορπίζει τὰ σίδηρα ἐπομένως φθείρονται εὐκολώτερα. Ἐπειτα εἶναι κι' ἕνας ἄλλος λόγος :

Τὸ ἀέριον πού σχηματίζεται ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς ἀτμομηχανῆς περιέχει πάντοτε θειῶδες ὀξὺ καὶ αὐτὸ ἀναμιγνύομενον μὲ τὴν ὑγρασία παράγει θεικὸν ὀξὺ πού εἶναι γνωστὸν ὅτι τρώγει τὸ μέταλλο.

Ἐχει ἐξηκριβωθῆ ὅτι μιὰ σήραγγὴ μήκους 10 χιλιομέτρων χάνει 30 τόννους μετάλλου τὸν χρόνον.

O. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΔΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Περίληψις ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα)

Ὁ Ρολάνδος Παῖς θέλοντας νὰ καταρίνη κάποιο ρεκόρ ἐπιχειρεῖ μὲ ἀεροπλάνο τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ πέφτει μαζὺ του τὸν ἐξάδελφο του Ζεράο. Συννεπεία κάποιας βλάβης τὸ ἀεροπλάνο πέφτει σ' ἓνα ξερόνησο καὶ ὁ Ρολάνδος πληγώνεται στὸ χέρι.

— Πῶς θὰ διευκρινίσουμε αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Εἶναι ἀναμφισβήτητον, εἶπα, πῶς θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ τὸ διευκρινίσουμε, ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται πῶς τὸ καλλίτερο πὸν ἔχομε νὰ κάμουμε εἶναι νὰ φάμε κάτι ἀφοῦ εἶσαι λίγο καλλίτερα καὶ αὐριο συνεχίζομε τὰς ἐξερευνησεις μας.

Ἐφάγαμε μιὰ κονσέρβα κρέατος καὶ δυο-τρεις γαλέττες πὸν εὐρίσκοντο στὸ κιβώτιο τῶν τροφίμων καὶ ὕστερα ἐτοιμαζόμεσθε νὰ κοιμηθοῦμε.

Ἐυτυχῶς τὰ τρόφιμα μας ἦσαν ἄδικτα, γιατί τὸ κιβώτιο μέσα στὸ ὁποῖο τὰ εἶχαμε ἦταν σιδερένιο, ἔτσι εἶχαμε γιὰ νὰ ζήσωμε τρεῖς καὶ τέσσαρες μέρες μὲ κάποια σχετική οἰκονομία.

Λίγο πρὶν πλαγιάσωμε ὁ Ρολάνδος ἀναφε τὴν πίπα του καὶ ἐκάθησε λίγο νὰ ρεμβάσῃ ὅταν ἔξαφνα τὸν βλέπω νὰ σηκώνεται σὰν τρελλὸς καὶ νὰ μοῦ δείχνῃ κάτι.

Βλέπω πρὸς τὴν διεύθυνσι πὸν μοῦ ἔδειχνε καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ διακρίνω ἓνα λοφίσκο καὶ ἐπάνω στὸν λοφίσκο τὴ σιλονέττα μιᾶς γυναίκας μὲ μαλλιά πὸν ἀνέμιζαν στὸν ἀέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ἘΚΤΟΝ

Τὸ μυστικὸν τοῦ νησιῦ

Χωρὶς νὰ πῶ λέξι ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ μέρος πὸν εἶχε φανῆ ἡ ὀπτασία καὶ ὁ Ρολάνδος μὲ ἀκολούθησε περπατώντας πιδ σιγὰ ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του.

Σὲ λίγο εἶχαμε φθάσει καὶ οἱ δυὸ στὸν λοφίσκο, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μας ἀπελπισία δὲν εἶδαμε ψυχὴ ζωντανή.

— Ἄς ψάξωμε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ τὴν κατὰπιε...

— Τίποτε, δὲν βλέπω τίποτε πονθενά, ἐπιθύρισα, καὶ ὁμως τὴν εἶδα καὶ τὴν εἶδες κι' ἐσύ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γελιόμαστε καὶ οἱ δυὸ.

— Παράξενο πράγμα, εἶπεν ὁ Ρολάνδος. Τὴν εἶδες καλά. Δὲν τὴν εἶδες;

— Ναι βέβαια.

— Ὅστε δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πῶς γελάσθηκα;

— Ὅχι, ὄχι.

— Ἡ ἐντύπωσις μου ἦταν πῶς ἦταν ἓνα κορίτσι μὲ μαῦρα μαλλιά πὸν ἀνέμιζαν.

— Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ ζῆ μόνη της ἐδῶ;

— Τί τρώει;

— Τὰ φαντάσματα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τρῶνε καὶ ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ φαντάσματος ἀφοῦ ἐξαφανίσθηκε ἔτσι.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνὴ τὰ μάτια μου ἔλεσαν ἐπάνω σ' ἓνα βράχο σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ μᾶς καὶ ἡ δευτέρη ὀπτασία πὸν εἶδα ἦταν ἀκόμη πιδ περιέργη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ἐνα τεράστιο κεφάλι μὲ μάτια πὸν ἔλαμπαν σὰν δυὸ φωτιές. Ἄρπαξα τὸ μπράτσο τοῦ ἐξαδέλφου μου καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ:

— Κύτταξε! κύτταξε!

— Σοῦτ, ἔκαμεν ὁ Ρολάνδος, μπορεῖ νὰ εἶναι κανένα ἄγριο θηρίο κι' εἴμαστε ἐντελῶς ἄσπλοι.

Ἐνα ρῖγος μὲ διέτρεξε, ἀλλὰ εἶχα συνειθίσει νὰ διώχνω τὸν φόβο μου καὶ χωρὶς ν' ἀκούσω τὴ συμβουλὴ τοῦ Ρολάνδου ἔσπευσα πρὸς τὸν βράχο.

Ἄν τὸ θηρίο ὤρμουσε ἀπάνω μου ἤμουνα χαμένος τὸ ἤξευρα, ἀλλὰ αὐτὸ ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυττάξῃ χωρὶς νὰ φαίνεται οὔτε τρομαγμένο οὔτε ἐκπληκτο.

— Εἶναι μεγαλόσαυρος, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπέταξα μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου πὸν ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

— Ἀναπνεύσαμε καὶ ὁ Ρολάνδος ἐπιθύρισε:

— Βρισκόμαστε σ' ἓνα πολὺ περιέργο τόπο, καὶ διερωτῶμαι μήπως παρεφρονήσαμε καὶ βλέπομε ὀπτασίες. Πάμε νὰ πλαγιάσωμε, Ζεράο, σὲ βεβαίῳ πῶς εἶναι τὸ καλλίτερο πὸν ἔχομε νὰ κάμουμε.

Ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχῇ καὶ μπορέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε χωρὶς ἄλλες σκοτοῦρες, οὔτε σκέψεις.

Ὅταν ἐξυπνήσαμε ὁμως τὸ πρωὶ μὲ τὸ πρωτο χαμόγελο τοῦ ἡλίου ὁ Ρολάνδος ἄρχισε νὰ κἀνὴ χίλιες ὑποθέσεις θέλοντας νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον πὸν μᾶς περιέβαλε.

Ἀφοῦ ἐφάγαμε πάλι μιὰ κονσέρβα ἀρχίσσαμε τὰς ἐξερευνησεις μας. Ἐπισκεφθῆκαμε τὸ μικρὸ μας βασιλεῖο σὲ ὅλην τὴν ἔκτασι, ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε ν' ἀνακαλύψωμε τίποτα. Τὸ μόνο πὸν ἀνακαλύψαμε ἦταν ἓνα φοινικόπτερον πὸν τριγυρνοῦσε γιὰ νὰ βρῆ τὴν καθημερινή του τροφή.

— Ὅταν τελειώσωμε τίς προμήθειες μας, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, θὰ φάμε αὐτὸ τὸ πουλι κι' ὕστερα θ' ἀφεθοῦμε στὴν τύχη μας.

— Δὲν πάμε νὰ ἐξετάσωμε ἐκεῖνα τὰ ἐγκαταλελειμένα πλοῖα; εἶπα.

Κατεβήκαμε στὴν παραλία ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ προσεγγίσωμε τὰ πλοῖα γιατί ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μπράτσο τοῦ Ρολάνδου δὲν τοῦ ἄφηνε ἐλεύθερες τίς κινήσεις ἀφ' ἑτέρου εἶδαμε μιὰ θαλασσοταραχὴ πὸν μᾶς ἐφάνηκε ὑποπτη.

— Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καρχαρίες εἶπεν ὁ ἐξάδελφος μου, ἄς προσέχωμε. Νὰ πεθάνωμε ἀπὸ πείνα ναι, ἀλλὰ φαγωμένοι ἀπὸ καρχαρίες ἀρνοῦμαι.

Ἐτσι ξαναγυρίσαμε στὸ καταφύγιον μας πὸν μᾶς ἦταν ἀπαραίτητο γιατί μᾶς ἐπροστάτενε ἀπὸ τὸν κανστικὸ ἥλιον.

Ἐαπλωθῆκαμε κατάκοποι καὶ γιὰ ὦρα πολλὴ δὲν ἀνταλλάξαμε λέξι. Εἶχαμε κι' οἱ δυὸ τίς ἴδιες σκέψεις, ἀλλὰ δὲν εἶχαμε τὸ θάρρος νὰ τίς ἀνακοινώσωμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις μὲ ὅλην τὴν κούρασι πὸν ἀισθανόμουνα δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ ἡσυχία. Ἦθελα καὶ καλά νὰ ψάξω ἀκόμη.

Ἐσηκώθηκα, ἔκαμα λίγα βήματα καὶ ἄρχισα νὰ προχωρῶ πρὸς τὸ μέρος πὸν δὲν εἶχαμε διόλον ἐξερευνηθῆσαι. Ὁ Ρολάνδος δὲν φαινόταν διόλον διατεθειμένος νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ καὶ οὔτε εἶχε τί δύναμι νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Ἐτσι ἐπροχώρησα ἀνενόητος κι'

ἔφθασα σ' ἓνα βράχο πὸν μοῦ ἔκαμε περιέργη ἐντύπωσι.

Ἐπλησίασα, ἐκύτταξα πιδ προσεκτικὰ κι' αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ δυνατά.

— Ρολάνδε! ἐφώναξα, τρέχα γρήγορα! Ὁ βράχος εἶναι κούφιος.

Ὁ ἐξάδελφος μου ἐσηκώθη με νωχέλεια κι' ἔφθασε στὸ μέρος πὸν βρισκόμουνα. Ἡ ἐκπληξις του ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε τὴν τρύπα τοῦ βράχου πὸν μοῦ ἔδειχνε πῶς ἦταν κούφιος.

Μαζὺν καὶ οἱ δυὸ ἀνοίξαμε λίγο τὴν τρύπα ὅταν εἶδαμε μιὰ πλάκα ν' ἀνοίγῃ σὰν πόρτα ἀποκαλύπτουσα μιὰ τρύπα μεγάλη σὲ ὀρθογώνιον σχῆμα.

— Αὐτὸς εἶναι διάδρομος, εἶπα, ὑπόγειος διάδρομος.

— Ναι καὶ ἐπὶ πλέον αὐτὴ ἡ πλάκα εἶναι ντυμένη ἀπὸ μέσα μὲ τοιμέντο. Δὲν πιστεύω νὰ ἔκαμε ὅλη αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸ πουλι πὸν εἶδαμε. Τί λές, Ζεράο.

Ἐκύτταξε τὸν ἐξάδελφον μου κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Πολλὰ μυστήρια ἔχει αὐτὸ τὸ νησί, εἶπα. Ποιὸς ξέρει μήπως βροῦμε τίποτα θησαυρούς. Πρέπει νὰ ψάξωμε.

Πρὶν τελειώσω καλὰ-καλὰ τὴν φράσι μου ἀκούστηκε κάποιος ἀπομακρυσμένος κεραυνὸς πὸν ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ δριζῶν ἐσκοτείνιασε ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα καὶ ἓνας δυνατὸς ἄνεμος ἄρχισε νὰ σαρώνῃ τὰ πάντα.

Νέος κυκλών, εἶπεν, ὁ Ρολάνδος, καὶ εἴμαστε τυχεροὶ πὸν βρήκαμε μιὰ σπηλιὰ νὰ καταρύγωμε.

— Ἄς μοῦμε μέσα λοιπόν.

Ἐμπήκαμε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ ὅταν βρεθῆκαμε μέσα στὴ σπηλιὰ εἶδαμε ὅτι ὁ θόλος ἦταν ὅλος στηριγμένος πάνω σὲ ξύλινες κολώνες. Περπατήσαμε ἄρκετὴ ὥρα καὶ ὕστερα βρεθῆκαμε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα κατασκότεινη.

Ἐξω οἱ κερανοὶ ἔπεφταν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο μὲ δαιμονιώδη κρότο.

— Εἴμαστε τυχεροὶ πὸν εἴμαστε δῶ μέσα.. εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

Ψάχνοντας ψηλαφητὴ βρήκαμε μιὰ πόρτα ξύλινη τὴν ὁποῖαν ἐσπεύσαμε ν' ἀνοίξωμε, νὰ περάσωμε καὶ νὰ τὴν κρατήσωμε μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα γιὰ νὰ μὴ κλεισῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ «Ἑλληνόπουλα»

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου καλλιεργοῦντες τὰ λουλούδια τους.

Τὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν

Σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς λοφίσκους τοῦ Ψυχικοῦ τὸ Ἀρσάκειο, σ' ἄλλον, λίγο μακρύτερα τὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν.

Κι' ἔτσι τὸ Ψυχικό, τὸ ὄμορφο αὐτὸ προάστειο τῆς πρωτεύουσας μας, φιλοξενεῖ ἀνάμεσα στὰ πεῦκα καὶ τὸ θυμάρι, πὺν πλούσια σκορπίζον τ' ἄρωμά τους τριγύρω, ἓνα μέρος τῆς νεότητος τοῦ τόπου μας.

Γιὰ τὸ Ἀρσάκειο μιλήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, ἄς δοῦμε σήμερα τί ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μιὰ ἐπίσκεψις στὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν, πὺν φιλοξενεῖ γιὰ τὴν ὥρα περὶ τὰ τετρακόσια παιδιά.

Ἡ πρώτη μας γνωριμία μὲ τὸν μικρόκοσμο τοῦ Κολλεγίου ἔγινε τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος.

Μιὰ εὐγενικὰ πρόσκλησις τῆς Διευθύνσεώς του πρὸς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ κατατοπισθοῦμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔνας ἄνθρωπος συμπεριφέρεται στὸ τραπέζι, εἶνε χαρακτηριστικὸς τῆς ἀνατροφῆς του.

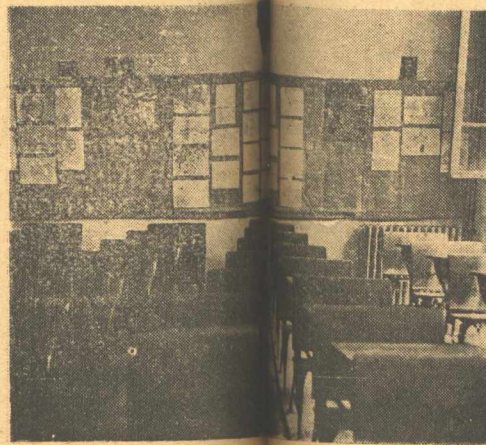
Ἐλοιπὸν ἡ ἀπέραντη τραπεζαρία, ἡ ὁποία τὴν ὥρα ἐκείνη φιλοξενοῦσε περὶ τοὺς διακοσίους μαθητάς, μᾶς ἔδωσε εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ παλληκάρια ἦσαν παιδιά μὲ ἀγωγή ξεχωριστή.

Ἡ ἐξήγησις δὲν ἄργησε νὰ μᾶς δοθῇ ἀπὸ τὸν κ. Φυλακτόπουλον, διευθυντὴν τοῦ Οἰκοτροφείου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμερικανὸς διευθυντὴς τοῦ Κολλεγίου κ. Νταίβις μᾶς παρουσίασε.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προγεύματος ὁ κ. Φυλακτόπουλος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δώσῃ διάφορες ἐξηγήσεις οἱ ὁποῖες δὲν ἄργησαν νὰ μᾶς κατατοπίσουν ὅσον ἀφορᾷ τὸ πνεῦμα τῆς ὅλης διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας εἰς τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Κολλέγιον Ἀθηνῶν.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρωτίτως ἐπιδιώκουμε, μᾶς λέγει ὁ κ. Φυλακτόπουλος εἶνε νὰ διαμορφώσουμε ἀνθρώπους. Ἡ πνευματικὴ ἀγωγή μᾶς ἐνδιαφέρει ὅσο καὶ ἡ διαμόρφωσις χαρακτήρων. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ τονώσουμε τὴν προσωπικότητα τοῦ κάθε παιδιοῦ καὶ νὰ ἀφίσουμε ἐλευθέρως τὴν πρωτοβουλία. Εἰς αὐτὸ μᾶς βοηθεῖ πολὺ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὥρων, τῆς ἐλευθέρως δράσεως, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ κατώτερό τμήμα διηρημένο εἰς διαφόρους ομάδας ἀναλόγως μὲ τὴν κλίσι τοῦ κάθε παιδιοῦ, ἀσχολεῖται εἰς ἔργα χειροτεχνίας.

— Γιὰ νὰ κατορθώσουμε ὁμῶς νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ πρόγραμμά μας καὶ συγχρόνως νὰ ἀκολουθήσωμε πιστὰ τὸ πρόγραμμα πὺν ἐπιβάλλει τὸ Ὑπουργεῖο μας χρειάσθηκε νὰ ἐπεκτείνουμε τὰ ἔτη τῆς φοιτήσεως εἰς τὸ Γυμνάσιον ἀπὸ ἕξι εἰς ἑπτὰ.

Μία ἀπὸ τὰς εὐάερες αἴθουσας τοῦ Κολλεγίου.

εἰς τὰ Σχολεῖα μας

Μὲ τὸν τρόπο οὗτὸ οἱ τελειόφοιτοί μας ἔχουν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ συνεχίσουν τὰς σπουδὰς τῶν στοῦ Πανεπιστήμιου καὶ συγχρόνως εἶνε τελείως κατηρημένοι γιὰ τὴ ζωὴ.

Σὲ λίγο ὁ κ. Φυλακτόπουλος, κι' ἄργότερα ὁ κ. Λαγουδάκης, καθηγητὴς τῆς ἱστορίας, ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς περιφέρουν εἰς ὄλο τὸ κτίριο τοῦ Κολλεγίου.

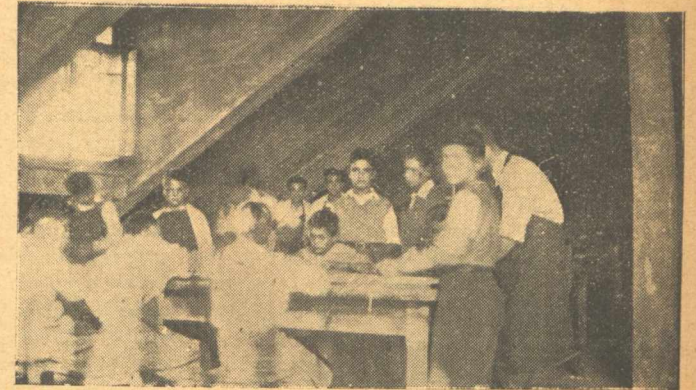
Παντοῦ ἀπόλυτη τάξις ἐπικρατεῖ καὶ συγχρόνως ἀένας δρᾶσις. Αἰθουσες παραδόσεως ἄπλετα φωτισμένες, αἰθουσα βιβλιοθήκης ὅπου οἱ μαθηταὶ ἠμποροῦν ἐλεύθερα νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς νέας γνώσεως καὶ νὰ λύσουν διάφορες ἀπορίες τους, αἰθουσα ἀναπαύσεως, ὅπου τὰ παιδιά συναθροίζονται τὴν ὥρα τῆς σχολῆς γιὰ νὰ περάσουν, συζητῶντας, τὰς ὥρας τους.

Ἀπὸ τὸ εἰσόγειο βρισκόμεθα εἰς τὴν σοφίτα.

Ἐδῶ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὺν εἶνε πράγματι τὸ βασίλειον τῶν παιδιοῦν.

Σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἐπιδίδονται ἄλλοι ἐπὶ τὴν πηλοπλαστικὴν, ἄλλοι ἐπὶ τὴν ξυλουργικὴν, ἄλλοι ἐπὶ τὴν χαρτοκοπικὴν καὶ οὕτω καθ' ἕξιν. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐλευθέρως δράσεως.

Ἐξ ἄλλου σὲ λίγο παρακολοῦθοῦμε στὸν κήπο τὴν ομάδα τῶν μικρῶν κηπουρῶν πὺν ἀσχολοῦνται ἐπὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν λουλουδιοῦν,

Οἱ μαθηταὶ ἀσχολοῦμενοι εἰς τὴν πηλοπλαστικὴν.

καὶ λίγο ἄργότερα ἐπὶ τὴν θεατρικὴν αἴθουσαν τοὺς μικροὺς καλλιτέχνους οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ κ. Καρόλου Κούν, κάνουν πρόβες γιὰ κάποιαν προσεχὴ θεατρικὴν παράστασι.

Σημειωτέον ὅτι τὸ παιζόμενον ἔργον εἶνε ἔργον μαθητοῦ «Τὸ δοκίμιον τῆς ἀγάπης» δραματοποίησις λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Ἀλέκου Σολομοῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἀπάνω ἀπ' ὅλα μᾶς κάμει ἐντύπωσι τὸ πνεῦμα τῆς φιλίας πὺν ἀντιλαμβάνομεθα μεταξὺ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν.

Εἰς τὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν ἡ Διεύθυνσις, οἱ καθηγηταὶ καὶ τὰ παιδιά ζοῦνε μεσὰ σὲ μιὰ ἀπόλυτη ὁμονία. Πρόκειται γιὰ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια πὺν τὴν συνδέει ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ ὁποία μὲ καθημερινὴ συντροφία τὸ τόσον θελκτικὸ περιβάλλον, πὺν ὁ καθένας: ξέρει, πόσο ἐπιδορᾷ ἐπὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, ἐργάζεται γιὰ τὸ κοινὸ καλόν.

Ὁ καθένας ἔχει ἐπίγνωσι τῶν ὑποχρεώσεων του, καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ εἶνε ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἄλλου.

Κι' ἔτσι δὲν ἀμφιβάλουμε πὺν οἱ σημερινοὶ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου, θὰ ἐμφανισθοῦν αὐριο ἐπὶ τὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας ὡς πολῖται ἀντάξιοι τοῦ ὀνόματος τῆς πατρίδος των.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀπὸ κείνη τῇ στιγμή δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν παρακολουθῇ, πρῶγμα πού δὲν φαινόταν ν' ἀρέσει διόλου στὸν ἄγνωστο.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ θέατρο, ὁ φίλος μας ἐπροσπάθησε νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἴχνη του καὶ τὸν παρακολούθησεν ἐξ ἀποστάσεως.

Ὁ ἄγνωστος μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο, φαινόταν σὰν κάποιον νὰ ἐπερίμενε. Ἐπὶ τέλους τὸν βρῆκε καὶ ἔσπευσε νὰ καθῆσθαι κοντὰ του.

Ὁ ρεπόρτερ ἐμπῆκε κ' αὐτὸς στὸ καφενεῖο κ' ἐκάθησε στὸ διπλάνο τραπέζι.

Οἱ δύο ἄνδρες μιλοῦσαν ἀγγλικά καὶ ὁ φίλος μας ἀκουσε τὸν ἐξῆς διάλογο :

— Δὲν καταλαβαίνω πιά τίποτα, ἔλεγε ὁ Ἄρμστρογκ. Ποιὸς ἀπήγαγε τὸν Ντορβάλ τὴν στιγμή πού εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ τὸν πάμε στὸ Παρίσι.

Ὁ Ζὰκ πετάχθηκε στὴν κορδέλα του :

— Πῶς ! ὥστε δὲν τὸν εἶχε ἀπαγάγει αὐτός ;

Ὁ Ἄμερικανὸς ἐσυνέχισε :

— Καὶ τὸ δυσάρεστο εἶνε ὅτι θὰ ἐνοχοποιήσουν ἐμεῖς καὶ ἡ φάρσα μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ δράμα. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς τὸ καλλίτερο πού ἔχω νὰ κάμω εἶνε νὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ τὴ Γαλλία. Αὐριο πρέπει νὰ τοῦ δίνωμε. Δὲν θέλω μπλεξίματα μὲ τὴ γαλλικὴ ἀστυνομία.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Μία φαεινὴ ιδέα τοῦ ἦλθε κ' ἐσηκώθηκε ἀμέσως.

Διηυθύνθη πρὸς τὸ θέατρο Σάρρα Μπερνάρ καὶ ἐμπῆκε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῶν ἠθοποιῶν.

— Ὁ κ. Μάρκελος Βαλέο ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ἑρρίκου Μαρσάλ, εἶπε, εἶναι ἀκόμη ἐδῶ ;

— Μάλιστα, κύριε, εἶναι στὸ καμαρίνι του.

— Πέστε του ὅτι θέλω νὰ τοῦ πάρω συνέντευξιν γιὰ τὸν «Παρατηρητή».

Σὲ λίγο τοῦ ἀνῆγγειλαν.

— Ὁ κ. Βαλέο σὰς περιμένει.

Ὁ Ζὰκ ἐμπῆκε στὸ καμαρίνι τοῦ Βαλέο μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα.

— Σὰς συχαίρω, κ. Βαλέο, εἶπε, ἦραστε θαυμάσιος εἰς τὸν ρόλο σας. Ἀκόμη καὶ ὁ Ντορβάλ δὲν θὰ ἦταν καλλίτερος.

— Ἐκανα ὅτι μπόρεσα εἶπεν ὁ ἠθοποιὸς μὲ ὕφος ἀπλό, ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ ρεπόρτερ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Κύριε Ντορβάλ, εἶπε, εἰσθε θαυμάσιος στὸ μακιγιάρισμα. Κανεῖς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς ἀναγνωρίσῃ.

Ὁ ἄλλος πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Εἰσθε τρελλός, κύριε ! ἐφώνησε.

— Ὅχι δὲν εἶμαι τρελλός, μὰ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ μέ.

Ὁ Ἄρμστρογκ μὲ τοὺς συνενόχους του φεύγουν αὐριο γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Ἀλήθεια; ἐρώτησεν ὁ ἠθοποιὸς καὶ ὁ Ζὰκ εἶπε ὅσα γνωρίζομε.

— Δὲν ξέρω γιατί, κατέληξε, μοῦ ἦλθε ἀμέσως ἡ ιδέα ὅτι προσποιηθήκατε ἐξαφάνισιν γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ἄμερικάνου. Κατάλαβα ὅτι ἐκρυβόσαστε κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα Μάρκελος Βαλέο.

— Ναι, ἐμάντρησα πολὺ σωστά, εἶπεν ὁ ἠθοποιός. Ἦξευρα πῶς ὁ Ἄρμστρογκ ἦταν ἱκανὸς νὰ μοῦ φτιάξῃ καμμιά ἱστορία κ' ἔτσι ἐσκέφθηκα νὰ παίξω αὐτὸ τὸ παιχνίδι.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ χαλᾶ τὸ μακιγιάρισμα του καὶ νὰ ἀφήνῃ τὸ πρόσωπό του στὴ φυσικότητά του. Ἔτσι ὁ Ζὰκ ἄρχισε ν' ἀναγνωρίζῃ τὸν Ντορβάλ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἠθοποιός καὶ ἀναγγείλατε ὅτι αὐριο θὰ ἐμφανισθῶ ἐπισήμως μὲ τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα.

— Κύριε Ντορβάλ, μὴ μ' εὐχαριστῆτε, ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ, ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ μοῦ κάμετε ἕνα καλὸ μὴ πῆτε τίποτε στοὺς συνάδελφους μου πρὶν ἀπὸ αὐριο τὸ πρωί.

— Ἀ! θέλετε πρωτοεπισημασθῆτε, εἶπεν ὁ Ντορβάλ γελῶντας, βέβαια, ἔχετε δίκην, τὴν δικαιοῦσθε.

Τὴν ἐπομένην ὁ «Παρατηρητὴς» ἦταν ἡ μόνη ἐφημερὶς πού ἀνέφερε τὴν πραγματικὴ ἱστορία τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ντορβάλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Τὸ κόκκινον ἀεροπλάνο

— Βασίζομαι σὲ σένα, Ζὰκ, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παρατηρητοῦ» γιὰ νὰ πάρομε ὅλες τὶς πληροφορίες τὶς σχετικὰς μὲ τὴν πτῆσιν πού ἐτοιμάζει ὁ Λανδρέλ.

— Θὰ τὶς πάρομε, μείνετε ἡσυχος κ. Διευθυντά, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ. Λίγα λεπτὰ ἀργώτερον τὸ αὐτοκίνητό του τὸν μετέφερε μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Μπουρζέ.

Ἡ ἀποστολὴ του αὐτὴ τὴ φορὰ φαινόταν τιποτένια ἐκ πρώτης ὄψεως. Συνίστατο στὸ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ συνέντευξιν ἀπὸ τὸν διάσημο ἀεροπόρο Ἄρμάνδο Πανδρὲς πού θὰ ἔκανε μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνον διάπτησιν, ἀλλὰ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀεροπόρος δὲν ἔδιδε εὐκόλα συνεντεύξεις καὶ ἀπέφευγε τοὺς δημοσιογράφους. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ μηχανικός του Κρατοῦσαν καὶ οἱ δύο ἀπόλυτη μυστικότητα καὶ κανεῖς δὲν ἤξευρε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια.

Αὐτὸ τὸ μυστήριον εἶχε σκανδαλίσει πολλούς, ἀλλὰ κανεῖς δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸ διευσθύνῃ. Ἄλλοι ἔλεγαν πῶς ὁ τολμηρὸς ἀεροπόρος θὰ κατέρριπτε τὸ ρεκόρ Παρισίων — Νέας Ὑόρκης, ἄλλοι διετείνοντο ὅτι θὰ ἐπιχειροῦσε διάπτησιν Παρισίων — Τόκιο καὶ ἄλλοι ἐβεβαίωναν ὅτι ὁ Λανδρέλ θὰ ἔκανε τὸν γύρον τοῦ κόσμου χωρὶς κανένα σταθμό.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ζὰκ δὲν ἔδιδε καμμιά ἀπολύτως πίστιν στὴν τελευταία αὐτὴ διάδοσι, γιατί ἠῤῥευσεν πῶς ἦταν φύσει ἀδύνατον νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια διάπτησις. Κατὰ τὴν γνώμην του οἱ δύο ἀεροπόροι θὰ ἐπερνοῦσαν τὸν Ἀτλαντικὸ ἀπὸ δυσμὰς πρὸς ἀνατολὰς.

Ἐφθασε στὸ ἀεροδρόμιον καὶ εἶχε τὴν τύχην νὰ συναντήσῃ ἀμέσως τὸν Λανδρέλ.

Ὁ ἀεροπόρος τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν χαιρέτισε πολὺ φιλικά.

— Ποιὸς καλὸς ἄνεμος σὲ φέρνει ἐδῶ ; τὸν ἐρώτησε.

— Τὴν ἴδια ἐρώτησιν σὰς κάνω κ' ἐγώ, κ. Λανδρέλ, ποιὸς καλὸς ἄνεμος σὰς φέρνει ἐδῶ ;

Ὁ ἀεροπόρος ἐγέλασε.

— Ἀ! κύριε ἄσσο τῶν ρεπόρτερ, εἶπε, λυ-

ποῦμαι πού σὰς ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε.

— Δὲν εἶναι διόλου εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, παρετήρησεν ὁ Ζὰκ κάνοντας ἕνα μορφασμόν. Γιατὶ τόση μυστικότης ;

— ἔχομε τοὺς λόγους μας.

— Καὶ πότε θὰ τοὺς μάθωμε ;

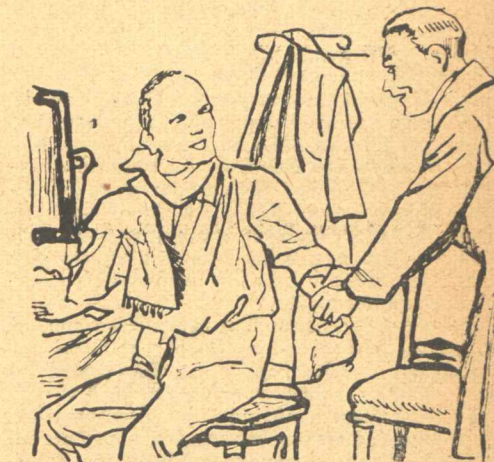
— Ὅταν φθάσωμε στὸ τέμα τοῦ ταξειδιοῦ μας.

— Εὐχαριστῶ. Εἰσθε πολὺ ὑποχρεωτικός.

Καὶ πότε φεύγετε ;

— Θὰ τὸ μάθετε ὅταν φύγομε.

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν. Πολὺ ἐνδια-

φέροντα ὅσα μοῦ λέτε. Θὰ ἀρνηθῆτε ἀκόμη καὶ νὰ μοῦ δείξετε τὸ ἀεροπλάνο σας, κ. Λανδρέλ ;

— Αὐτὸ ὄχι. Ἐἴπατε νὰ σὰς τὸ δείξω.

Τὸν ὠδήγησε σ' ἕνα ὑπόστεγον ὅπου ἦταν τοποθετημένο ἕνα κόκκινον ἀεροπλάνο πού εἶχε τὸ ὄνομα «Ἰωσήφ Λὲ Μπρί».

— Τὴν ιδέα σὰς ἦλθε, εἶπεν ὁ Ζὰκ, νὰ δώσετε τὸ ὄνομα ἐνὸς συναδέλφου πού ἐχάθηκε. Ἀκολούθησε σιωπὴ.

Ὁ ρεπόρτερ ἐθαύμασε τὸ ἀεροπλάνο, ὅστερα ἐρώτησε μιὰ τελευταία φορὰ :

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε περισσότερον ;

— Ἀδύνατον, φίλε μου, λυποῦμαι !

— Τόσο τὸ χειρότερον. Ἐπιστρέφω στὸ Παρίσι καὶ σὰς εἶδα νὰ φεύγετε ὅταν ἐφθασα. Θέλετε νὰ σὰς πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου ;

— Εὐχαριστῶ.

Ἐτοποθετήθησαν ὁ Ζὰκ στὸ βολάν καὶ ὁ Λανδρέλ πλησίον του καὶ στὸν δρόμον ἐκουβέντιαζαν μὲ πολλὴ ἀφέλεια. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

ΤΙ ΔΕΙΖΕΙ ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ., ΠΑΛΗΟΠΑΠΟΥΤΣΑ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ ΧΗΜΙΚΟΥ

Σὰς μιλῆσαμε σ' ἓνα προηγούμενο φύλλο γιὰ τοὺς δύο μικροὺς Λιπερσέϋ πού, χάρις στὴν προσοχή καὶ στὴν παρατηρητικότητά τους, κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ τηλεσκόπιον.

Ἐνας ἄλλος μικρὸς εφευρέτης ὑπῆρξε, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ ἀμερικανὸς Ἰωσήφ Μίσελμαν. Ἦταν γυιὸς πτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ καὶ ὁ πατέρας του, πού δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὴν σπουδάσει, τὸν προώριζε γιὰ ν' ἀκολουθήσει τὴν ἴδια μ' αὐτὸν τέχνη, ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε.

Ὁ μικρὸς Ἰωσήφ ὅμως, πού ἦταν πολὺ ἐπιμελὴς καὶ προσεκτικὸς, κατώρθωνε νὰ ἐξοικονομῇ κάθε βράδυ μερικὲς ὥρες καὶ νὰ φοιτᾷ σ' ἓνα νυκτερινὸ σχολεῖο πρακτικῶν σπουδῶν, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ παρακολουθῇ μαθήματα τὴν ἡμέρα, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του.

Ἡ προσοχή του ἄλλως τε καὶ τὸ βαθὺ καὶ ἐρευνητικὸ πνεῦμα του τὸν ὤθησαν στὴν ἀνακάλυψι πού τὸν ἔκαμε σὲ λίγο διάσημο καὶ πλούσιο. Γιὰ τὴν ἀνακάλυψις του ἦταν πολὺ πρακτικὴ καὶ τέτοια πού θὰ μπορούσε νὰ τὴν εἶχε κἀμει ὁποιοσδήποτε πρὶν ἀπ' αὐτὸν μὲ λίγη σκέψι καὶ λίγη προσοχή.

Μέσα στὸ παληομάγαζο τοῦ πατέρα του, σὲ μιὰ γωνιά, ὑπῆρχε πάντα ἓνας σωρὸς ἀπὸ παληοπάπουτσα, σόλες, ψίδια κ' ἄλλα παρόμοια πράγματα πού ἐσάπιζαν μὲ τὸν καιρὸ καὶ ἀνέδιδαν μιὰ χαρακτηριστικὴ καὶ ἐντονη μυρωδιά.

Ἡ μυρωδιά ἐκεῖνη δὲν ἐνοχλοῦσε βέβαια καθόλου τὸν γέρω Μίσελμαν, πού ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτὴν, μὰ εἶχε ἀνησυχῆσει πολλὰ φορὲς ὡς τώρα τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ, ὅταν, καθισμένος μπροστὰ στὸν πάγκο, βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὴ δουλειά.

Στὸ νυκτερινὸ σχολεῖο εἶχε μάθει πὼς κάθε πρᾶγμα πού σαπίζει ἀπὸ τὸν καιρὸ εἶτε ἀπὸ τὴν χορῆ ἀναδίδει διάφορα ἀέρια καὶ πὼς τὰ ἀέρια αὐτά, κ' ὅταν ἀκόμη εἶε ἐπιβλαβὴ στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό, μποροῦν κάποτε νὰ χρησιμεύσουν σὲ κάτι.

Σὲ τί ὅμως; Νὰ τί θάθελε νὰ μάθῃ ὁ μικρὸς Ἰωσήφ. Γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ὅμως ἔπρεπε πρῶτα νὰ ξερῇ τί εἶδους ἀέρια ἦταν αὐτά πού ἐβγαίνουν ἀπὸ τὰ σαπισμένα παληοπάπουτσα. Καὶ αἱ γνώσεις πού εἶχε ἀπὸ τὴν χημεία δὲν τὸν βοηθοῦσαν καθόλου σ' αὐτὸ.

Ἐπείσε τότε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἐγγράψῃ σ' ἓνα ἄλλο νυκτερινὸ σχολεῖο, ὅπου, ἐγένοντο εἰδικὰ μαθήματα χημείας. Τρία δλόκληρα χρόνια ἐκράτησαν αἱ νέαι αὐταὶ σπουδαὶ τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ. Μὰ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μεγάλη ἰδέα πού τοῦ εἶχε καρφωθῆ στὸ μυαλὸ δὲν τὸν ἐγκατέλειπε ποτέ.

Ἐσκέπτετο πάντοτε σὲ τί καὶ μὲ ποῦ τρόπο θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ χαλασμένα παληοπάπουτσα. Καὶ σιγά-σιγά εἶχε ἐγκαταστήσει μέσα στὸ δωμάτιό του ἓνα μικρὸ χημικὸ ἐργαστήριον γιὰ νὰ μορῆ νὰ κἀνῃ τὰ πειράματά του.

Ἐκράτησαν πολὺν καιρὸ αὐτὰ τὰ πειράματα.

Μὰ στὸ τέλος ἡ ἀνακάλυψις πού ἔκαμε ἀπεξημῶσε μὲ τὸ παραπάνω τὸν Ἰωσήφ Μίσελμαν γιὰ ὄλους τοὺς κόπους πού εἶχεν ὡς τότε καταβάλει.

Τί νομίζετε πὼς ἀνεκάλυψε;

Ἀπὸ ἓνα ζευγάρι παληοπάπουτσα, πού τὰ πετᾶμε συνήθως, γιὰτὶ νομίζουμε πὼς δὲν ἀξίζουν τίποτε, μπορεῖ νὰ βγοῦν, μὲ τὴν κατάλληλη χημικὴ ἐπεξεργασία, περὶ τὰ 100 πολύτιμα χημικὰ προϊόντα!

Νὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ προϊόντα.

Πρῶτα-πρῶτα ἓνα εἶδος στάχτης, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ πρᾶσινου χρώματος. Τὸ πρᾶσινο πού βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴ στάχτη εἶνε πολὺ στερεὸ καὶ δὲν παθαίνει τίποτα οὔτε ἀπὸ τὴν φωτιά, οὔτε ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

Ἀπὸ τὰ παληοπάπουτσα αὐτὰ βγαίνει ἀκόμη μεγάλη ποσότης ἀμμωνίας, πού, ξέρουμε ὅλοι, πόσον εἶνε χρήσιμη στὴν σημερινὴ βιομηχανία.

Βγαίνει ἀκόμη μιὰ οὐσία πού καλεῖται «πυροκατεχίνη» καὶ πού χρησιμοποιεῖται πολὺ εἰς τὴν φωτογραφικὴ τέχνη, μιὰ ἄλλη οὐσία ἡ «περρόλη», μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται πλεῖστα φάρμακα καὶ χημικὰ προϊόντα, μιὰ τρίτη οὐσία πού καλεῖται «τροπακοκαΐνη» καὶ πού θεωρεῖται σήμερα ὡς τὸ καλύτερον ἀναισθητικὸν φάρμακον, διάφορα ἔλαια καὶ λίπη γιὰ τῆς μηχανῆς, λουλάκι καὶ τέλος, διὰ νὰ μὴν πολυλογούμε, ἓνα ἄρωμα—δὲν εἶνε ἀπίστευτον, ἔ;—μὲ ὁσμὴν γιανσεμιοῦ!

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ἓνα ζευγάρι παληοπάπουτσα! Καὶ ὅμως αὐτὰ τὰ παληοπάπουτσα εἶνε ἓνας μικρὸς πακτωλὸς, ὅπως εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μίσελμαν, ὅταν παρουσιάσει τὴν ἀνακάλυψιν του εἰς μερικὸν Ἀμερικανὸν σοφοῦ, πού ἐστράβαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴν κατάπληξιν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν πιστεύσουν.

Ὡς τόσο ὁ νεαρὸς Μίσελμαν δὲν ἀηλιπίσθη. Παρουσίασε τὴν εφεύρεσίν του εἰς τὸ ἀρμόδιον ὑπουργεῖον, ἐπανελάβε τὰ πειράματά του ἐμπρός εἰς μιαν ἐπιτροπὴν εἰδικῶν, ἔβραβεύθη καὶ ἐπέτυχε νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ δικαίωμα εὑρεσιτεχνίας ἐπ' αὐτῆς.

Ἀργότερα ἴδρυσεν μιαν μεγάλην ἐταιρείαν, πού ἄρχισε νὰ μαζεύῃ ὅλα τὰ πεταμένα παληοπάπουτσα καὶ νὰ τὰ ἐπεξεργάζεται μέσα εἰς τὰς τερραστίας ἐγκαταστάσεις πού ἀνήγειρε εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ὀχιό.

Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ παράγει σήμερα πλῆθος χημικῶν προϊόντων, μὲ τὰ ὁποῖα τροφοδοτεῖ τὴν καγκόμοιον ἀγοράν. Καὶ κανεὶς βέβαια δὲν σκέπτεται πὼς αὐτὰ τὰ προϊόντα, πού εἶναι βαλμένα μέσα σὲ ὠραῖα κουτιά καὶ σὲ κομρὰ μπουκαλάκια θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὰ παληοπάπουτσα πού πετᾶμε στοὺς δρόμους.

Βλέπετε λοιπὸν πὼς ὅλα τὰ πράγματα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν σὲ κάτι, ἀρκεῖ νὰ προσέξῃ κανεὶς νὰ βρῆ σὲ τί καὶ πὼς μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν.

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Μπούλ

Ὁ Μπούλ ἦταν πάντα ἓνα σκυλάκι πολὺ ἄτακτο,

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τὸν εἶχαν χαρίσει στὴν Μαργαρίτα, καὶ ἦταν ἀκόμη τόσοσ δὰ μικρούλης, ὅλο σκάρωνε καὶ ἀπὸ μιὰ σκανδαλιά,

Καὶ τὸ κακὸ ἦταν πού κ' ἡ Μαργαρίτα ἀκολουθοῦσε συχνὰ τὸ παραδειγμὰ του.

— Πρόσεξε Μαργαρίτα, νὰ μὴν βγῆς ἀπὸ τὸ περιβόλι, εἶπε μιὰ μέρα ἡ μαμὰ στὸ κοριτσάκι τῆς βλέποντάς την νὰ κατεβαίνει στὸν κήπο.

Γιὰ λίγη ὥρα ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Μπούλ ἦσαν φρόνιμοι σὰν ἀγγελουδία.

Ἐξαφνα ὅμως ὁ Μπούλ νόμισεν πὼς εἶδε ἓνα κουνέλι νὰ τρέχῃ ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν τὸ βάζει στὰ πόδια κ' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ μυρίζοντας παντοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα θυμᾶται τὴν ἀπαγόρευσι τῆς μαμᾶς τῆς, μὰ ἔλα πού θέλει κ' αὐτὴ νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο τῆς!

Τρέχει λοιπὸν κ' αὐτὴ ἔξω καὶ βοηθαίει τὸν Μπούλ σηκώνοντας τὰ κλαριά.

Ἐξαφνα ὅμως ἓνα κλαρὶ πιάνεται στὴ φουστα τῆς Μαργαρίτας, καὶ θέλοντας ἡ Μαργαρίτα νὰ ἐλευθερωθῇ σχίζει τὸ ὠραῖο τῆς φόρεμα.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾶει ἡ Μαργαρίτα τὸν Μπούλ, μὲ τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα.

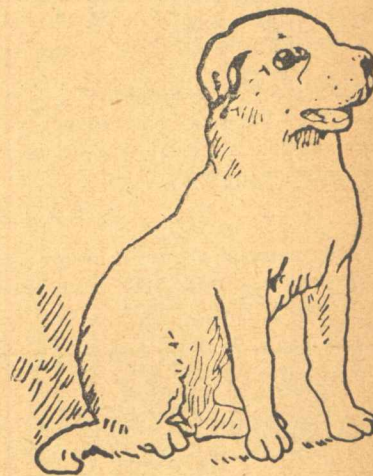
Ὁ Μπούλ χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά ἀπάντησι πέρνει τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἐχεις δίκην λέει ἡ Μαργαρίτα, τὸ

καλλίτερο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ πάμε νὰ τὰ ποῦμε ὅλα στὴν μαμὰ.

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃς, μαμάκα, κ' αὐτὴ τὴ φορά; ρωτᾶει ἡ Μαργαρίτα τὴ μαμὰ τῆς.

Καὶ ἡ μαμὰ σὰν καλὴ μητεροῦλα πού

ἦταν, λέει τῆς Μαργαρίτας σκουτίζοντας τὰ δακρυσιμένα τῆς μάτια.

— Θὰ σὲ συγχωρέσω, γιὰτὶ ἦρθες σὰν καλὸ παιδί καὶ μούπες τὴν ἀλήθεια.

Μιὰ καλὴ ἰδέα

— Μπά, φίλε μου, βλέπω πὼς ἀπέκτησες καὶ γραφομηχανή.

— Σ' ἐμένα μπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω. Εἶμαι φοβερὰ ἀνορθόγραφος, καὶ ἐσκέφθηκα πὼς ἔχοντας μιὰ γραφομηχανὴ θὰ εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ γράφω τὴν ἀλληλογραφία μου χωρὶς λάθη.

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

1.-ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ 2 ΤΡΕΛΛΩΝ

Β'. Παραλλαγή

Ἡ δευτέρα παραλλαγή τοῦ Ἀνοίγματος τῶν δύο Τρελλῶν τὸ ὁποῖον ἐμελετήσαμε στὸ προηγούμενο μάθημα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 5ην κίνησιν τῶν ἄσπρων. Αἱ πρῶται λοιπὸν κινήσεις εἶναι ὅμοιαι σὰν καὶ τοῦ περασμένου μαθήματος. Δηλαδή

Ἀσπροι	Μαῦροι
1. πε2-ε4	1. πε 7-ε5
2. Τζ1-γ4	2. Τζ8-γ5
3. πγ2-γ3	3. Αη8-ζ6
4. πδ2-δ4	4. πε 5×δ4

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ παραλλαγή. Ἀντὶ νὰ παίξετε πγ3×δ4, καὶ νὰ πάρετε τὸ μαῦρο πῖον προχωρεῖτε τὸ πῖον τοῦ βασιλέως σας ἀπειλώντας τὸ ἐχθρικό ἄλογο, ὡς ἐξῆς:

5. πε4-ε5	5. Βς δ8-ε7

Ἔτσι προστατεύουν τὸ Ἄλογο τῶν διότι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε ἀποκαλύπτοντας τὸν Βασιλέα σας

6. πγ3×δ4	6. Τγ5-β4 (σὰχ)
7. Τγ1-δ2	

Ἡμπορεῖτε ἐπίσης νὰ καλύψετε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ παίζοντες Αβ1-γ3 καὶ ἐὰν ἐκείνοι ἐπαιζαν κατόπιν Αζ6-ε4 θὰ εὐρίσκατε τὸ μέσον νὰ ὑποστηρίξετε τὸ κέντρον σας. Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἡ καλλιτέρα κίνησις τῶν μαῦρων θὰ ἦτο πδ7-δ5.

8. Αβ1×δ2	7. Τβ4×δ2 σὰχ
	8. π.δ7-δ6

Ἐὰν ἐπαιζαν πδ7-δ5 τὸ κέντρον σας δὲν θὰ ἐκινδύνευε.

9. Βς δ1-ε2	9. πδ6×ε5
10. πδ4 ×ε5	10. Αζ6-δ7
11. πζ 2 -ζ4	11. πζ7--ζ6
12. Αη1 -ζ3	12. πζ6×ε5

Καθὼς θὰ ἰδῆτε ἐὰν ἐφαρμόσετε τὰς κινήσεις αὐτὰς ἐπάνω σὲ μιὰ σιακέρα, οἱ Μαῦροι ἐπαιζαν ὅλας τὰς ὀρθὰς κινήσεις καὶ κατ'ὀρθωσαν νὰ σπᾶσουν τὰ πῖονα τοῦ

κέντρον τῶν Ἀσπρων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ὅταν ἔχετε δύο πῖονα κατὰ μέτωπον εἰς τὸ κέντρον εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ προχωρήτε τὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν ἐμπρὸς πρὶν ὁ ἀντίπαλός σας σᾶς προτείνει ὁ ἴδιος τὴν ἀνταλλαγὴν.

Γ'. Παραλλαγή

Ἡ τρίτη παραλλαγή ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ τὴν πέμπτην κίνησιν τῶν Ἀσπρων ὡς ἐξῆς:

5. πγ3×δ4	5. Τγ5-β4 (σὰχ)
6. Τγ1-δ2	6. Τβ4×δ2 σὰχ
7. Αβ1×δ2	7. πδ7-δ5
8. πε4×δ5	8. Αζ6×δ5
9. Βςδ1-β3	9. πγ7-γ6
10. Αη1-εδ	10. Μικρὸ ρὸκ
11. Μικρὸ ρὸκ	11. Αδ5-β6
12. Τγ4-δ3	12. Τγ8-ε6
13. Βςβ3-γ2	13. πη7-η6
14. πζ2-ζ4	14. πζ7-ζ5
15. Αδ2-ζ3	15. Αβ8-δ7
16. Αζ3-ε5	16. Αδ7-ζ6

Δὲν σᾶς παίρνει τὸ Ἄλογο γιὰ νὰ μὴν ἐνώσετε τὰ πῖονα τοῦ Κέντρον.

17. Πα1-δ1	17. Αζ6-δ5
18. Βςγ2-δ2	18. πα7-α5
19. Αε2-γ3	

Ἐδῶ σιαματὰ ἡ γ' παραλλαγή. Ἡ θέσις τῶν ἄσπρων εἶναι καλλιτέρα λόγῳ τῆς θέσεως πού κατέχει τὸ Ἄλογο τῶν (κάζα ε5).

Αὐτὸ ὅμως τὸ πλεονέκτημα δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν νίκη. Οἱ Μαῦροι ἐξ ἄλλου πρέπει ν' ἀποφύγουν νὰ πάρουν τὸ ἄσπρο ἄλογο πρὶν καταστρέψουν ἓνα ἀπὸ τὰ πῖονα πού τὸ ὑποστηρίζουν. Αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ με ἀνταλλαγὴν τοῦ πιονοῦ πού εἶναι γίνῃ με κάζα γ6 με τὸ ἄσπρο πῖον τῆς κάζας δ4. Τότε οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ εἶναι ἰσόπαλοι.

Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Τὸ Φθινόπωρο

Μιά βαθεῖα μελαγχολία με καταλαμβάνει ὅταν αἰσθάνομαι τὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου ἴσως τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ ψυχῇ.

Βλέπεις τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, νὰ κτρινίζουν καὶ ἐπειτα νὰ πέφτουν στὸ χῶμα.

Τὸ συχνὸ φθινοπωρινὸ συννεφίσιμα μ' ἀφίνει συλλογισμένο, σὰν κανένα πού τὰ χιόνια τοῦ γῆρατος τὸν περιέλουσαν.

Τὰ ἀρνάκια, χωρὶς ὄρεξι, τρῶνε τὰ λίγα χόρτα πού βρίσκουν στὴ γῆ καὶ τὰ χελιδόνια κάνουν τὸ ταξεῖδι τους στὶς θερμὲς κῶρες, κ' ἀφίνουν ἔρημο τὸν ἀέρα πού σὰν σαῖτες τὸν διέσχισαν τὸ καλοκαίρι.

Μετὰ τὸ φθινόπωρο ἔρχεται ὁ χειμῶνας, ἀκόμη πιὸ βαρὺς καὶ πιὸ ἄγριος καὶ ἀπειλεῖ τὴν φύσιν με τὰ χιόνια καὶ τὶς κακοκαιρίες του.

Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ μᾶλλον πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Πλάστη, γιατί, καθὼς θὰ ἔχετε ἀκούσει ἢ μόνον σας θὰ ἔχετε ἀντιληφθῆ, γιὰ νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς τὴ χαρὰ καλὰ, πρέπει νὰ ἐνοιώσει κάποτε καὶ τὴ λύπη, ὅπως μᾶς λέει σὲ κάποιο του ποιήμα ἓνας γνωστὸς ποιητής.

Ἔτσι λοιπὸν μετὰ τὴ λύπη τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, ἔρχεται ἡ ἀνοιξὶς γιὰ νὰ ζωογονήσῃ καὶ νὰ φέρῃ τὴ χαρὰ στὴ γῆ πού γιὰ ἓνα ἐξάμηνο τὴν πῆρε ὁ Πλούτων στὸ βασίλειο του...

Ν. Ὠρολογόπουλος
Λάρισα 9]10]33

Ἐὰν τῆ εορτῆ τῶν Σῶων

Ἔστερα λοιπὸν ποιὸς δὲν τ' ἀγαπᾷ;

Τὰ σχετικὰ με τὴν εορτὴν τῶν Σῶων γραφένια στὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ περιοδικοῦ μας, μ' ἔκαμαν νὰ νοιώσω μεγαλύτερη ἀγάπην γι' αὐτά. Τὴν ἀγάπην αὐτὴ τὴν μεγάλωσε περισσότερο ἓνα γεγονός πού εἶδα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τὸ ὁποῖον καὶ γράφω παρακάτω...

Ἦτανε ἀπόγευμα. Πηγαίνοντας σπῖτι μου, εἶδα συγκεντρωμένους μερικοὺς ἀνθρώπους ἔξω

ἀπὸ ἓνα σταῦλο. Σταμάτησα καὶ ἐγὼ περιέργως νὰ ἰδῶ τί κύτταζαν οἱ ἄλλοι.

— Νὰ λοιπὸν τί κύτταζαν: Ἐξω ἀπὸ τὸ σταῦλο ἦταν ἓνα γαῖδουράκι καὶ ἓνα ἄλογο. Τὸ γαῖδουράκι, πού φαινόταν κουρασμένο, ἦταν ξαπλωμένο. Τὸ ἄλογο, πού ἦταν φορτωμένο σάνο, γύριζε τὸ κεφάλι του, ἔπαιρνε λίγο σάνο, τὸν ἔβανε ζοντὰ στὸ γαῖδουράκι καὶ ἔπειτα ξανάπαιρνε καὶ ἔτρωγε καὶ αὐτὸ!!

Ἔστερα λοιπὸν, ποιὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰ ζῶα;

Μπουμποῦλ

Ὁ Πόλισμαν καὶ τὸ κοριτσάκι

Ἐνας πόλισμαν, σὲ μιὰ μικροῦλα πού στέκεται στὸ πεζοδρόμιο καὶ δὲν τολμᾷ νὰ διασχίσῃ τὸν δρόμο.

— Πέρασε, παιδάκι μου τί περιμένεις;

— Ἡ μαμά μου μοῦ εἶπε ν' ἀφίνω νὰ περνοῦν ὅλα τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἔπειτα νὰ περῶ ἐγὼ. Ὡς τώρα ὅμως δὲν εἶδα κανένα αὐτοκίνητο νὰ περάσῃ.

Χρυσὸ Σταυροπούλου

Εὐλογοσαντὸς ἐξήγησις

Ὁ πελάτης: Δόξα τῷ θεῷ πρῶτῃ μέρῃ πού δὲν βρῖσκω τριχα στὴν σαλάτα μου.

Τὸ γκαρσόνι: Ὁ καινούργιος μάγειρος εἶναι φαλακρὸς, κύριε. Πρόσκοπος

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ.

Βέρροια, Νοέμβριος 1933.
Μεγάλῃ κίνησι παρατηρεῖται τελευταίως εἰς τὸν ἐδῶ προσκοπισμὸ. Σύμφωνα με τὸ νέο πρόγραμμα τοῦ Τοπικοῦ μας ἐφόρου οἱ πρόσκοποι διδάσκονται στοιχεῖα ὑγιεινῆς ἀπὸ τὸν ἰατρὸν κ. Σιδέρη, γυμναστικὴν ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν κ. Κοντογιωργάνη, τοπογραφίαν ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν κ. Πιτσιλά, θρησκευτικὰ ἀπὸ τὸν ἱεροκλήρικα κ. Κ. Χρόνη, νομικὰ ἀπὸ τὸν δικηγόρον καὶ τοπικὸν μας ἔφορον κ. Γ. Γουδιῆ καὶ τέλος ἀκόμη καὶ ὠδικήν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ὄσων ἀνέφερα παραπάνω οἱ πρόσκοποι τῆς Βερροίας μανθάνουν καὶ χίλια δύο ἄλλα πράγματα πρὸ πολλοῦ θὰ τοὺς βοηθήσουν ἀργότερα στὴν ζωήν.

— Σημαντικὸ γεγονός γιὰ τὴν ἐπαρχίαν μας ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσκεψις ἓνός ἐπισήμου Ἀβυσηνοῦ ὀνόματι Γκάτα. Χερουῖ, ὁ ὁποῖος ἐπεσεκέφθη πολλὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεώς μας καὶ εἰδικῶς τὶς παλῆς ἱστορικῆς ἐκκλησίας μας καὶ τὸ βῆμα ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠμίλησε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Μιλτιάδης Κύρου

ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΪΔΙ

Ἐνῶ καθόμουνα μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τὸν παχὺ ἴσσιο μιὰ: καρυδιάς, εἶδα μιὰ φρικιαστικὴ σκηνὴ νὰ ἐκτυλίσεται μπροστά μου.

Πιὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου, σὲ μιὰ τρύπα ἓνός τοίχου, ἓνα πουλάκι εἶχε κτίσει τὴ φωλιὰ του. Μέσα στὴ φωλιτσα 4 μικροῦλικά πουλάκια τσιτσιρίζαν.

Ἐξαφνα ὅμως ἓνα φεῖδι πρόβαλε τὸ κεφάλι του στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου, κοιτάζοντάς τα λαίμαργα. Ἀπὸ μὸλις δάκτυλα κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ φεΐδιου, τὰ πουλάκια τσιτσιρίζαν δυνατὰ ἀπὸ τρόμου.

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὰ ἔτρωγε.

Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου μιὰ σκέψη: Νὰ τὰ βοηθήσω! Τράβηξα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὴ σφενδόνη, στερέωσα σ' αὐτὴ μιὰ πέτρα, σημάδευσά τὸ φεῖδι στὸ κεφάλι καὶ ἄρῃσα τὴν πέτρα νὰ ξεφύγῃ.

Ἐνα «φάπ» ἀκούστηκε καὶ τὸ φεῖδι, τὴ στιγμὴ πού ἐτοιμαζόταν νὰ τὰ φάῃ, κύλισε κάτω σκοτωμένο.

Τὰ πουλάκια τσιτσιρίζαν πάλι χαρούμενα, σάν γιὰ νὰ με εὐχαριστήσουν.

Α. Ε. Μακρυγιάννης

Ἀθήναι — Σόλωνος 18α Ὁρει γραφείου 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Καθὼς θὰ δῆτε στὴν στήλη πού εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Παιδικό μας Ὀμιλο τὰ «Ἑλληνόπουλα», οἷς ἐκδέτομε τὰ ἄρθρα πού κάθε παιδί πού θέλει νὰ γίνῃ μέλος τοῦ Ὀμίλου πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του.

Τὰ ἄρθρα αὐτὰ δὲν τὰ θεωροῦμε ἀκόμη τελειωτικά.

Μπορεῖ μὲ τὸν καιρό, νὰ προστεθοῦν κι' ἄλλα, ἢ νὰ τροποποιηθοῦν κι' αὐτὰ τὰ ἴδια, ἀναλόγως μὲ διάφορες σχετικὲς σκέψεις πού πολλοὶ ἀπὸ οἱ σὰς μπορεῖ νὰ μᾶς ἐκφράσουν.

Καθὼς κι ἄλλη ἤδη φορὰ οἷς εἶπαμε, ὁ Παιδικὸς μας Ὀμιλος θέλομε νὰ εἶναι καθαρὰ δικό σας δημιούργημα, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσετε στ' ἀλήθεια καὶ νὰ μπορέσετε νὰ πραγματοποιήσετε ὁλοκληρωτικά τὸ σκοπὸ του.

Ὁ σκοπὸς του μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ εἶναι καθὼς θὰ δῆτε ἀπὸ τὰ ἄρθρα πού θὰ διαβάσετε νὰ συντελέσει στὴν ψυχικὴ καὶ ἡθικὴ σας ἀνύψωση ὅχι μὲ τίς συμβουλὲς τῶν μεγαλύτερων σας, πού συνήθως τίς θεωρεῖτε ἀνιαρὲς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια σας τὴν θέληση.

Μόνα σας οἷς τὰ παιδιά θ' ἀποφασίσετε ἂν θέλετε νὰ γίνετε μέλη τοῦ Ὀμίλου, καὶ μόνα σας πάλι θὰ ὑποσχεθῆτε, ὅχι σὲ ἄλλον ἀλλὰ στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ σας νὰ ἀνυψοῦντε στὸ ὕψος τοῦ σκοποῦ του.

Στὰ ἐπόμενα φύλλα θὰ οἷς ἐξηγήσουμε ἀπὸ τὴν στήλη τοῦ Ὀμίλου ἕνα ἕνα ἄρθρο χωριστὰ, ὥστε νὰ καταλάβετε καλὰ τὴν σημασία τοῦ κάθε ἄρθρου καὶ τὸ καλὸ πού θὰ προκύβῃ γιὰ οἷς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἂν τὰ ἄρθρα αὐτὰ γίνων γιὰ οἷς ἕνα σύμβολο πίστεως.

Ἡ φίλη σας

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ 'ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ'

Κάθε Ἑλληνόπουλο, μέλος τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ὀφείλει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τὰ ἐπόμενα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποσχεθῆ στὸν ἑαυτὸ του νὰ τηρῇ ἀυστηρὰ.

Ἐπομένως στὸν ἑαυτὸ μου.

1.—Νὰ μὴ κάρω ποτὲ στὸν ἄλλον ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κἄμουν οἱ ἄλλοι.

2.—Νὰ εἶμαι φιληθῆς.

3.—Νὰ εἶμαι καλὸς πρὸς ὄλους.

4.—Νὰ εἶμαι μετρούφωρος.

5.—Νὰ ἐμβραδύνω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.

6.—Νὰ σέβωμαι τὸ γῆρας καὶ νὰ προστατεύω τοὺς μικροτέρους μου.

7.—Νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ προστατεύω τὰ ζῶα. Νὰ θεωρῶ τὴν εὐγένεια ὡς ἀπαραίτητο προσόν τοῦ χαρακτῆρος μου.

8.—Νὰ εἶμαι ἐντιμος στὴ σκέψη καὶ στὴ πράξι.

9.—Νὰ εἶμαι καθαρός στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

10.—Νὰ εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὴν καταγωγὴ μου καὶ νὰ προσπαθῶ πάντα ἢ ὑπερηφάνεια μου νὰ εἶναι δικαιολογημένη.

11.—Νὰ ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐργασθῶ γιὰ τὸ καλὸ της.

12.—Νὰ διερωτῶμαι κάθε βράδυ κατὰ πόσον ἐτήρησα ἀυστηρὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα.

—ο—

Ἀναλαμβάνουν τὴν ἴδρυση τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου εἰς τὰ Τριεκατὰ οἱ Τάκης Τσάτσος καὶ Θεόφιλος Ἀριστόπουλος. Εἰς τὴν Κέρκυρα ὁ Ἡρακλῆς Παπαδάτος.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἐμ. Καζαμπάκαν Τὸ γράμμα σου μᾶς κατέπληξε, καλὸ καὶ παιδί, διότι ἐπιστολὴ σου μὲν ἐλάβαμε ἀλλὰ ὄχι συνεργασία. Μήπως τὸ γράμμα σου πού τὴν ἐσώκλειε ἐχάθηκε; Πάντως εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀνεραίσθῃς ὅτι μᾶς γράφεις, γιατί ἂν σκεφθῆς καλλίτερα θὰ δῆς πὼς δὲν εἶσαι στὸ δίκαιο. Λυπούμεθα πού δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ παραχωρήσουμε ἰδιαιτέρα στήλη γιὰ τὸν Ὀμιλο. Ὅλες οἱ ἀνακωώσεις γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ γίνονται ἀπὸ τὴν εἰδικὴ στήλη πού θὰ εἶναι ἀφιερωμένη ὅλα τὰ παιδιά τοῦ Ὀμίλου. Διάβασε τί γράφει ἡ φίλη σχετικῶς καὶ θὰ κατατοπισθῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο τῆς λύσεως τῶν διαφόρων ἀσκήσεων, ἂν παρακολουθήσεις τὸν Διαγωνισμὸ τοῦ Α' Τομῆσου καὶ συγκρίνεις κατόπιν τίς λύσεις πού δημοσιεύσαμε ἀσφαλῶς θὰ φωτισθῆς. Καθὼς θὰ δῆς στὸ παρασῆμο φύλλο προκλήσεις σου καὶ διαγωνισμὸ πνευματικῶν ἀσκήσεων, ὥστε μόλις εἶσαι ἐνταλ' εἰς καλὰ, σπεῦσε καὶ σὺ νὰ λάβης μέρος.

Μιλτ. Κύρου. Τὰ περιοδικὰ σοῦ τὰ στείλαμε, ἐλπίζουμε νὰ τὰ ἔλαβες. Θὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ προσέξῃς εἰς τὸ μέλλον τὸ ἐξῆς: Νὰ μὴ γράφῃς ὅλα ὅσα μᾶς στέλνεις σὲ μιά καὶ τὴν αὐτὴ κόλλα, διότι ἔτσι δυσκολεύεις φοβερὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῆς ἐργασίας. Τὸ γράμμα σου πρέπει νὰ εἶναι σὲ χωριστὴ κόλλα, οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις πάλι σὲ ἄλλην καὶ σὲ ἄλλην, ὅτι ἀφορᾷ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Διαφορετικὰ θὰ βρεθοῦμε στὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ μὴ τὰ λαμβάνουμε ὑπ' ὄψει.

Νίκων Πολίτην. Ἐλάβαμε τὴν συνεργασίαν σου καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε. Περιμένουμε τώρα τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου.

Λιλίκα Παπαζογλου. Ἐλπίζουμε νὰ ἔλαβες τέλος τὰ φύλλα καὶ νὰ εἶδες καὶ τὴν ἐξήγησιν πού σοῦ ἐδώσαμε. Ἐφ' ὅσον

σου πάντοτε στὴν Καβάλλα, δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τί συνέβαινε.

Νικόλαον Πανισπέρην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια, θὰ θέλαμε ὅμως νὰ ἐπιχειρήσετε καὶ στὴν Κέρκυρα τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ὀμίλου. Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀπαισιόδοξος. Μὲ λίγη καλὴ θέλησιν ὅλα ἐπιτυγχάνονται. Περιμένουμε ἐξ ἄλλου ἀνταποκρίσεις σου.

Ρενέ Ζερβοῦ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ καλά πού μᾶς γράφεις καὶ χαιρόμεθα πού «Τὰ Ἑλληνόπουλα» τόσο σ' ἀρέσουν.

Μ. Λευκαδηνόν. Τὸ «Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον» δὲν εἶναι κατάλληλο. Κρατοῦμε στὴν διάθεσιν σου τὸ ἀντίτιμον γιὰ ἄλλη δημοσίευσιν.

Μαριέττα Βαλοσαμάκη. Τὰ φύλλα πού δὲν εἶχες λάβῃ μᾶς εἶχαν ἐπιστραφῆ γιατί δὲν εἶχες φροντίσει νὰ μᾶς γνωρίσῃς τὴν ἀλλαγὴ τῆς διευθυνσῶς σου. Τώρα σοῦ τὰ ξαναστελνοῦμε.

Λιλὴ Φάρου. Ἐκ παραδρομῆς ἡ διεύθυνσί σου εἶχε γραφῆ ἐσφαλμένῃ, καὶ τὰ φύλλα μᾶς εἶχαν ἐπιστραφῆ. Σοῦ τὰ ξαναστελνοῦμε.

Ἄννα Λεβάρη. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν ὑποστήρηξίν σου, καὶ τὴν ἀγάπην πού μᾶς ἐκφράζεις, κι' ἐλπίζουμε πάντα νὰ μένῃς πιστὴ φίλη τοῦ περιοδικοῦ μᾶς.

Α. Μακρυγιάννην. Καθὼς θὰ εἶδῃς σὲ ἄλλη στήλη, μιλοῦμε γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Μεγάλῃς Χαρᾶς, διάβασέ τιν γιὰ τὰ ἔχῃς μὰ ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησίν σου.

Βλ. Μακρυκόστα. Σχετικῶς μὲ τὴν συνεργασίαν σου, θὰ σὲ παρακαλοῦσαμε, νὰ προσπαθῆς νὰ μεταχειρίζῃσαι γλῶσσα πῶ ἀπλῆ. Γράψε ὅπως μιλάς καθὼς θὰ πρόσεξες στὴν Σελίδα Συνεργασίας, ὅλα τὰ δημοσιεύματα αὐτὸν τὸν τύπον ἔχουν. Ἄν μᾶς ἐπιτρέψῃς, νὰ ἀποποιήσουμε λίγο τὴ γλῶσσάν σου, θὰ δημοσιεύσουμε ὅτι ἔχουμε ἤδη, ἢ ἂν προτιμᾷς στείλῃς μᾶς κάτι καινούριο.

Μ. Γρηγοριάδην. Λυπούμεθα πού δὲν μποροῦμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ἄν τὸ σκεφθῆς καλλίτερα αὐτὸ πού μᾶς γράφεις, θὰ καταλάβῃς καὶ μόνος σου ὅτι εἶναι κάτι πού δὲν ἐφαρμοζέται.

Τάκην Τσᾶτσον. Τὴν συνδρομὴν σου ἐλάβαμε, λαμβάνεις δὲ καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Εἰς τὸ φύλλο αὐτὸ δημοσιεύουμε τὸ ὄνομά σου καὶ τοῦ φίλου σου σχετικῶς μὲ τὸν Ὀμιλο. Διάβασε τὰ σχετικά πρὸς αὐτὸν ἄρθρα καὶ προσπαθήστε νὰ συγκεντρώσετε παιδιά ἱκανὰ νὰ κατανοήσουν τὸν σκοπὸν τοῦ καὶ νὰ ἐφαρμοσούν τὰς ἀρχὰς του.

Α. Φίλην. Τὰ ζητούμενα περιοδικὰ ἐστείλαμε, καὶ ἐλπίζουμε νὰ συντελέσῃς καὶ σὺ στὴν πόλιν σου στὴν διείδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μᾶς.

Αἰκτερίνη Σβορώνου. Μὲ εὐχαρίστησιν θὰ λάβουμε ἀνταποκρίσεις σου, πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τὸν τύπον τῆς ἀνταποκρίσεως ὅπως συμβουλεύουμε καὶ σ' ἄλλον μας φίλο. Τὰ γράμματά σου γεμάτα ἐνθουσιασμὸ μᾶς κἄμουν πάντοτε ἐξαιρετικῆς εὐχαρίστησιν. Προσπάθησε νὰ ἐγγράψῃς δέκα συμμεμαθητίους σου, ὥστε τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ λαμβάνῃς δικαιωματικῶς τὸ φύλλο.

Ὀλγαν Γαζῆ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ ὅλα τὰ καλά σου λόγια, χαιρόμεθα τόσο νὰ ἔξομε πὼς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» σὰς προσφέρουν μὴ τέτοια ἱκανοποίησιν. Προσπάθησε καὶ σὺ νὰ τὰ διαδώσῃς σ' ἄλλες σου φίλες. Γιὰ τὸν Παιδικὸ Ὀμιλο θὰ προσανατολισθῆς διαβάζοντας ὅτι ἤδη γράφουμε στὰ προηγούμενα φύλλα. Ὡς τώρα στὴς διάφορες πόλεις μόνον ἀγῶνα ἀνέλαβαν τὴν ἴδρυσιν τοῦ Μεγάλου Ὀμίλου. Περιμένουμε ἢ Λευκάδα νὰ δώσῃ τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ στὰ κορίτσια, καὶ σὺ μὲ ἄλλες φίλες σου νὰ εἰσθε οἱ πρωτοπόροι.

Ἑλλην Σπυροπούλου. Βλέπουμε ὅτι καὶ σὺ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸν Παιδικὸ Ὀμιλο. Σπεῦσε λοιπὸν νὰ εἶσαι ἀπὸ τίς πρῶτες πού θὰ ἀναλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν μιᾶς τέτοιας ὀργανώσεως. Διάβασε ὅτι σχετικὸ μ' αὐτὸν στὰ προηγούμενα φύλλα μας. Ἄνταποκρίσεις σου ἀπὸ τὴν Καλλιθέα δεχόμεθα χωρὶς κανένα περιορισμὸ. Φθάνει νὰ εἶναι καλογραμμένες καὶ νὰ ἀναφέρονται σὲ ζητήματα πού ἀφοροῦν κυρίως κάθε παιδικῆς κινήσιν.

Γεώργιον Δημητρακόπουλον. Προσπάθησε ὅταν μᾶς στέλῃς πνευματικὲς ἀσκήσεις νὰ εἶναι καθαρογραμμένες μόνον ἀπὸ τὴν

μὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ, καὶ στὸ πλάι κάθε ἀσκήσεως νὰ ἀναγράφῃς καὶ τὴν λύσιν. Διαφορετικὰ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

Γεώργιον Τσίφταν. Χαιρόμεθα πού μᾶς διαβάσεις, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ μορῆς νὰ συντελέσῃς στὴν κυκλοφορίαν μας. Προσπάθησε τοῦλάχιστον νὰ λές ἕνα καλὸ λόγο στοὺς φίλους σου γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ὅτι μᾶς γράφεις γιὰ τὸν πρῶτον φίλο σου μᾶς λυπεῖ γιὰ κείνον, ἂν πράγματι ἡ κατηγορία εἶναι βέβαιος, μᾶς λυπεῖ ὅμως καὶ γιὰ σεαυτὸν. Θὰ θέλαμε ἀντὶ νὰ παύσῃς νὰ εἶσαι φίλος του, τοῦαντίον νὰ ἐξακολουθήσῃς γιὰ νὰ προσπαθῆσῃς νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃς τὰ αἰσθητά, πού κάθε καλὸ Ἑλληνόπουλο πρέπει νᾶχη. Δὲν χρησιμεύει, σὲ τίποτα ν' ἀνακαλύπτῃ κανεὶς τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου, ἂν δὲν προσπαθεῖ καὶ νὰ τοῦ τὰ πολεμήσῃ. Σκέψου τὰ ὅσα σοῦ γράφουμε, καὶ ξαναγράψε μᾶς πάλι. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» δὲν κἄμουν καμμιά διάκρισιν μεταξὺ τῶν φίλων των. Τὰ καλὰ παιδιά τὰ ἀγαποῦμε αὐθόγητα, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἴσως δὲν εἶναι ἀκόμη ὅπως τὰ θέλομε, ταγαποῦμε κι' αὐτὰ, γιατί ἔξομε πὼς μὴ μέρᾳ θὰ γίνων καλλίτερα.

Γεώργιον Κωνσταντόπουλον. Ὅτι μᾶς ἐστειλες ὡς τώρα εἶναι πολὺ ἐκτεταμένο γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Τὰ κρατοῦμε γιὰ τὴν ἐπιλογὴν πού θὰ γίνῃ γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ τῆς Μεγάλῃς Χαρᾶς. Σὲ συμβουλεύουμε ὅμως νὰ γράφῃς μὲ ἄνθος πῶ ἀπλό. Νὰ μεταχειρίζῃσαι μὴ γλῶσσα ὀμαλὴ καὶ νὰ ἀποφεύγῃς τὴν ἀνάμειξιν τῆς καθαρευούσεως μὲ τὴν καθομιλομένην πού καθιστᾷ τὸ σύνολον ἀνιαρὸ καὶ δυσνόητον.

Μαίρην Ἀγγέλου. Λυπούμεθα πού αὐτὴ τὴν στιγμὴν δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν ἀκόμη νὰ πραγματοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Θὰ σὰς ἔχομε ὅμως ὑπ' ὄψει μᾶς γι' ἀργότερα, καὶ ἐν τῷ μεταξύ σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ συγχαρητήριά σας.

Κωνσταντῖον Μεγαλογένην. Κιτ' ἀρχὴν ἢ πρῶτασιν σας δὲν ἀπορρίπτεται βέβαια. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς δώσουμε ὀριστικὴν ἀπάντησιν προτοῦ διαβάσουμε τὸ λογοτεχνικὸν σας. Ὡστε ἂν θέλετε μᾶς τὸ στέλνετε γιὰ νὰ κρίνουμε κατὰ πό-

σον ἠμποροῦμε νὰ τὸ φιλοξενή-
σομε.

Κωνσταντῖνον Βλαχόπουλον.
Χαιρόμεθα γιὰ τὴν γνωριμία
σου, καλὸ μας παιδί, καὶ ἀναμέ-
νομε γρήγορα νὰ λάβης καὶ σὺ
μέρος στὴν κίνησι τοῦ περιοδι-
κοῦ μας. Δὲν σοῦ ἐγκρίναμε τὸ
γαλλικὸ ψευδώνυμο πού μᾶς
γράφεις γιατί προτιμοῦμε πάν-
τοτε τὰ Ἑλληνικά.

Ἡρακλῆν Παπαδάτον. Μὲ με-
γάλη μας χαρὰ εἶδαμε νὰ μᾶς
ἔρχεται γράμμα σου. Ἀπορού-
σαμε πράγματι γιὰ τὴν σιωπῆ
σου, γιατί ὑπῆρξες ἀπὸ τοὺς
πρώτους πολὺ καλοὺς μας φί-
λους. Σὲ συγχαίρομεθα γιὰ τὸν
προβιβασμὸ σου καὶ σοῦ εὐχό-
μεθα νὰ εἶσαι πάντα ἕνας καλὸς
κι' ἐπιμελὴς μαθητῆς ὥσπου νὰ
ἐξελιχθῆς σ' ἕνα χρήσιμο πολίτη.
Τὸν σκοπὸ τοῦ Παιδικοῦ Ὁμί-
λου θὰ τὸν διαβάσης ἀπὸ τὰ
προηγούμενα φύλλα. Ὅταν θέ-
λης νὰ μᾶς πῆς νὰ σοῦ τὰ στεί-
λουμε. Ἐπίσης νὰ μᾶς γράψης
μὲ ποῖο μέσο νὰ σοῦ στείλουμε
τὸ δωράκι σου. Μήπως ἔχεις κα-
νένα γνωστὸ σου πρόσωπο στὴν
Ἀθήνα πού μπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ
τὸ παραλάβῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο
μας; Τὸ δεύτερο βραβεῖο τὸ
κέρδισες ἐσὺ αὐτὸ μὲ τὴν Ἀγνή
Καλλίρη, γι' αὐτὸ θὰ μοιρασθῆ
καὶ θάναί κάτι τι μικρότερο.
Προτιμήσαμε αὐτὴ τὴν λύσι
παρὰ νὰ τραβήξουμε κληρῶ.

Μ. Γρηγοριάδην, Γ. Βρεττόν,
Κατίνα Σαββανῆ. Σᾶς παρακα-
λοῦμε νὰ μᾶς γράψετε μὲ τὴν
τρόπο θέλετε νὰ λάβετε τὰ δω-
ράκια σας, καὶ μήπως ἦταν δυ-
νατὸν νὰ στείλετε κάποιον γνω-
στὸ σας νὰ τὰ παραλάβῃ ἀπὸ
τὸ γραφεῖο μας.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου
γὰ ἄλλο τὸν χρόνον δεχ. 10. Πλάϊ στὸ
ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α
δταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ δταν
πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα :
Μπουμπούλ (α) Τρελλή Πεταλ-
λουδίτσα (κ). Ἀφροστεφανωμένο
Κῦμα (κ).

Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (κ). Ἀ-
στρονόμος (κ).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Δεκεμβρίου

107 Αἶνιγμα

Μὲ μιὰ λέξι μόνο
Τρία πράγματα δηλώνω
Ἦρωα μυθικὸ
Κάποιο μου βιβλίον
Καὶ βουνὸ ψηλὸ

N. E. Π.

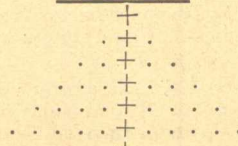
108 Γρίφος

Ἡ ἔλα+ε ἢ πα μου μου μου
Γίνος Βούγας

109 Μεταγραμματισμός

Βιάζω Σ καὶ βάζω Τ
Καὶ Χωρὶς πιά χωρατὰ
Βλέπω γέννημα τῆς γῆς
Νὰ χαθῆ καὶ νὰ φανῆ
Αὐτοκράτωρ στὴ στιγμή
Διάνα

110 Πυράμις

1. Γράμμα, 2. Ρῆμα, 3. Μούσα
 4. Ἀτελείωτος, 5. Ἡρεμος, 6. Μεζές, 7. Δὲν διατάζει.
- Καθέτως οἱ σταυροί, χωρίον
τῆς Ἀττικῆς.

Ξανθὸς Ἀθηναῖος

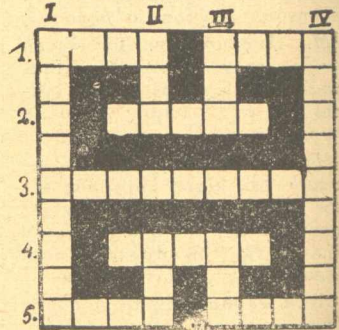
111 Φωνηεντόληπον

πς—θλ—τ—πλλ—χν—κ—τ—λγ

1. Ἀντασιώτης

112 Σταυρωτὲς Λέξεις

Ἐπισημασθέντες: 1. Πόλις τῆς Ἡ-
πειρου—μουσικὸν ὄργανον. 2.
Ἡμέρα τῆς εβδομάδος, 3. Ἐλ-

ληνικὴ πόλις, 4. Πόλις τῆς Γαλ-
λίας. 5. Ἴερὸν ὄρος—Θεά.

Καθέτως: I. Βασιλεὺς τῆς
Σπάρτης, II. Δὲν πιάνεται—
Πρόθεσις, III. Πατριάρχης, ἀρ-
θρον. IV Χώρα Ἀμερικῆς.

Ἀτθίς

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαγωνισμὸς Μεγάλης Χαρᾶς

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας νὰ δη-
μοσιεύσουμε τὸ ταχύτερον τὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς με-
γάλης Χαρᾶς, ἀναγκαζόμεθα γὰ
παρατείνουμε τὴν διορία μέχρι τέ-
λους τοῦ ἔτους.

Ὁ λόγος εἶναι διὸ μέχρι τῆς
στιγμῆς τὰ διηγήματα καὶ οἱ ἐντυ-
πώσεις πού ἔχουμε στὰ χέρια μας,
δὲν εἶναι ἀρκετὰ, ὥστε μετὰ τὴν
ἐπιλογὴν νὰ ἀπομεινούν ὅσα χρειά-
ζονται γιὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ μικροῦ
παιδιοῦ λευκόματος.

Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε ὅλα μας
τὰ παιδιά νὰ σπεύσουν νὰ λάβουν
μέρος στὸν ὄρατο αὐτὸ διαγωνι-
σμὸ, πού διόλου ἀπίθανο νὰ μᾶς
ἀποκαλύρῃ ἀξιόλογα παιδικὰ τά-
λαντα.

Συγχρόνως ὁμως θὰ σᾶς παρα-
καλέσουμε νὰ προσέξετε εἰς τὸ ἔ-
ξῆς: Νὰ γράφετε σὲ μιὰ γλώσσα

ἀπλῆ, ἀκριβῶς ὅπως μιλάτε. Νὰ
γράφετε σύντομα, περιοικτικά καὶ
ἐκφραστικά συγχρόνως, καὶ νὰ μὴ
χάνεσθε σὲ περιγραφῆς μακροσκε-
λεῖς καὶ ἀτελείωτες λεπτομέρειες.
Νὰ ἀποφύγετε τὴν ἐπιρροή τῶν
βιβλίων ἀλλὰ νὰ διαπραγματεύεσθε
θέματα ζωντανά, παρμένα ἀπὸ τὴν
καθημερινὴν ζωὴ σας.

Γνωρίζομεν εἰς τοὺς συνδρο-
μητὰς μας, Βιβὶν Κανάρογλου,
Ἰωάννην Παπαδάκην, Δημή-
τριον Μαριάκον, Κωνσταντῖνον
Καπράλον, Λιλήν Χουτοπούλου
καὶ Τζένην Λυτσάκου, ὅτι τὰ
περιοδικὰ των μᾶς ἐπιστρέφον-
ται ἐκ τοῦ ταχυδρομείου, λόγῳ
μετοικησῆος των.

Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γνωρί-
σουν τὴν νέαν των διευθύνσιν
διότι ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ
τὴν ἀπόλειαν τῶν φύλλων.